KIZILDERE 1972

ONLAR YOLDAŞLARA VE HALKA BAĞLILIĞIN EN YÜCE ÖRNEĞİNİ VERDİLER

(YAZISI 8. SAYFADA)

Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu'nun bütün devrimcilere ortak çağrısı:

" 1 MAYIS, İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ"NÜ ÜLKE ÇAPINDA GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE KUTLAYALIM

(YAZISI 2. SAYFADA)

HALKIN KURTULUŞU

28 MART 1977
250 KURUŞ

50

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Uşak'ta, Malatya'da, İzmir'de ve bütün yurtta faşist terör, revizyonist ihanet ve reformist barikatlar halka boyun eğdiremiyor!

Halk kitleleri kararlılıkla mücadeleye atılıyor

Çıkmazları derinleştikçe, kendi iç çatışmaları artan ve halka daha azgınca saldıran hakim sınıflar, şimdi saldırılarını "erken seçim" kılığında sürdürüyorlar.

. Buna karşılık emekçi halk, geniş yığınlar halinde mücadeleye atılıyor. Sessizce fakat, karşı konulmaz bir güçle kitleler hareketleniyor, şiddetli protesto eylemleri yükseliyor. Malatya, Uşak İzmir gibi şehirlerde halk, gerici gazetelere bile kendi damgasını vurup, onların dehşet içinde "bu bir içsavaştır", bu "halk ayaklanmasıdır" nidaları atmalarına yolaçmıştır. Evet, ayağa kalkan, işçisi köylüsü, aydını, anası ve bacısı ile halktır. Halk faşist terör karşısında kurulu bir yay gibi gergin ve atılmaya hazır beklemektedir. Malatya, Uşak, Serik ve diğerleri, sadece birer başlangıç noktasıdır.

Faşistler ve sosyal-

De.sa.6.sü.1'de

İzmir'de Devrimciler Faşist Saldırganlara Gereken Dersi Veriyor

İZMİR Buca Eğitim Enstitüsü'ne yuvalanmış olan faşist beslemeler, 20 Mart Pazar günü idareden aldıkları destekle, yönetmeliğe aykırı olduğu halde bir forum düzenlemişler, bitiminde gövde göstermek amacıyla Buca halkının çoğunluk gittiği yer olan Merkez kahvesine silahlarla saldırmışlar, esnafa ait pekçok iş yerini tahrib etmişlerdir. Bu sırada oradan geçen bir ortaokul öğrencisi faşist kurşunlarıyla yaralanmıştır. Daha sonra okula girerek ilerici, yurtsever yatılı öğrencilere saldıran caniler (faşistler) onları da yaralamışlardır.

Bir sonraki gün bu tür saldırılarını sürdürmüşler, 22 Mart Salı günü kitlelerle sımsıkı bağlar kurma yolunda olan Bahçelievler Kültür ve Dayanışma Derneği'ni, otomatik silahlarla taramışlardır. İçerde bulunan üç ortaöğrenim öğrencisi arkadaşımız saldırı sırasında çeşitli yerlerinden yaralanmıştır. Bu haber üzerine, İzmir'in çe-

De.sa.7.sü.1'de

HALKIN KURTULUŞU

Yaklaşan Seçimler Karşısında Devrimci Proletaryanın Tavrı

Son günlerdeki gelişmeler, seçimlerin normal zamanında değil, normal zamandan daha önceki bir tarihte, Haziran başında yapılacağını göstermektedir.

Muhtemel siyasi gelişmeler bu yöndedir.

Normal olarak Ekim ayında yapılması gereken genel seçimlerin, siyasal tarihte çok kısa sayılabilecek dört ay gibi erken bir tarihe alınması, ilk başıkta yadırganacak bir durummuş gibi gözükmektedir, fakat sınıf mücadelesinin kazandığı boyutları, ekonomik ve siyasi platformdaki son gelişmeleri dikkate aldığımızda, bunun mevcut sosyal ve siyasi yapı ile uygunluk arzettiğini görebiliriz.

İşbirlikçi egemen sınıfları "erken seçim"e zorlayan sebeplerin başında birinci olarak, ekonomik buhranın derinleşmesi ve bunun giderek siyasi buhrana doğru olgunlaşması gelmektedir.

Emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemin ekonomik ve siyasi buhranın derinleşmesi ve bunun ülkemize yansıması, işbirlikçi egemen sınıfları daha fazla çıkmaza sokmaktadır.

Buhran bugün siyasi platformda, egemen sınıflarla ezilen halk yığınları arasındaki çatışmanın büyümesi, faşist diktatörlüğün halka karşı saldırısının artması, faşist ve sosyal-faşist karşı-devrimci terörün yoğunlaşması ve egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi şeklinde kendini göstermektedir.

Faşist diktatörlüğün yeni bir biçim-askeri veya yarı-askeri bir biçim-almasının siyasi şartlarının henüz olgunlaşmadığı günümüzde, egemen sınıflar buhranın yükünü ezilen halk yığınlarına aktarmak için, kısa vadede rahat nefes alabilmek için "erken seçim" alternatifine sarılıyorlar. "Erken seçim" işbirlikçi egemen sınıflar açısından, kısa vadede, hem kendi aralarındaki çelişkinin hiç değilse hafifletilmesi yolunda bir adım, hem kabaran anti-faşist potansiyelin bastırılması veya pasifize edilmesi yolunda bir adım, hem de faşist diktatörlük çeperinde açılan ekonomik, demokratik ve siyasi gediklerin kapatılması yolunda bir adım olacaktır.

İkinci olarak, işbirlikçi eğemen sınıflar "düğüm" haline gelmiş "dış sorunlar"a çözüm yolu bulmaya, yani ülkemizi emperyalist talana daha fazla açmaya çalışmaktadır.

Bu da, bir ölçüde, siyasi iktidarı elinde tutan sınıfların kendi aralarındaki çelişkileri giderek iktidarlarını sağlamlaştırmalarına bağlıdır.

Fakat ister zamanında yapılsın, isterse daha yakın bir tarihte yapılsın seçimlerin alışılagelmiş, "barışçıl" bir ortamda değil, tersine karşı-devrimci terörün yükseldiği, siyasi cinayetlerin, işkencelerin ve Kürt ulusu üzerindeki milli zulmün yoğunlaştığı ve faşist diktatörlüğün halka karşı saldırısının arttığı bir ortamda yapılacağının şimdiden belli olmasıdır.

Faşist saldırı ve katliamların sadece proleter devrimcileri ve yurtseverleri değil, artık bütün anti-faşistleri de hedef aldığı, CHP binalarının saldırıya uğradığı, seçmen kütüklerinin dahi yır-

Gaziantep Çimento Fabrikası İşçileri: "Direnişimiz özünde faşist diktatörlüğe karşı verilmiştir"

Biz çimento fabrikası işçileri 550 kişi kadarız. İşveren sendikası ile işçi sendikası arasında yapılmış bir toplu sözleşmemiz bulunmaktadır. İşveren bu toplu sözleşmenin bazı maddelerini ihlal etmiş ve sendikamızın yöneticilerini muhatap kabul etmemiştir. İşte bu nedenle biz 550 kişi fabrikamızda haklı bir direniş başlattık.

Direniş başlamadan önce 16 maddelik, sorunlarımızı içeren ekonomik-demokratik haklarımızı alabilmek için, sendikacı arkadaşları bir kaç kez işveren yöneticileri ile görüşmek üzere harekete geçirmiştik. Fakat arkadaşlarımız her seferinde "yok"lar, "düşünelim"ler, "araştıralım"larla cevaplandırılmışlardı. Son olarak bir kez daha gidilmesi gerektiğini düşünerek arkadaşları gönderdiğimiz de kapıdan geri çevrildik

De.sa.7.sü.3'de

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

AÇIKLAMA

Kampanyamızın taleplerinden biri de tutuklu bulunan devrimci, yurtsever basın mensuplarının özgürlüklerine kavuşmasıdır. Bu amaçla Sağmalcılar Cezaevinde tutuklu arkadaşlarımızla birer görüşme yapıp kampanyamızla ilgili görüşlerini belirtmelerini istedik. Halkın Yolu Gazetesi Yazıişleri Müdürü Mehmet Cerik ile Halkın Gücü Gazetesi Sahibi Mehmet Özgül bu çağrımıza katıldılar. Aynı cezaevinde tutuklu bulunan Halkın Sesi dergisi Yazıişleri Müdürleri Kemal Doğan ile Leyla Cümbüş ise çağrımıza olumsuz cevap verdiler. Biz bu arkadaşları kampanyamıza katılmalarını ve devrimci, yurtsever basına yönelen baskıları bizimle birlikte gögüslemelerini isterdik. Arkadaşlar, tekkeci ve halkın güçlerini bölücü bu tavırlarını düzeltmelidirler..

TUTUKLU ARKADAŞLARIMIZ SERBEST BIRAKILSIN!
DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

HALKIN BİRLİĞİ HALKIN YOLU HALKIN KURTULUŞU

MEHMET ÇERİK (Halkın Yolu Gazetesi Yazıişleri Müdürü)

20 Ocak 1976 tarihinde sorumlu yazı işleri müdürü bulunduğum HALKIN YOLU gazetesinin ilk üç sayısında çıkan yazılardan "Komünizm propagandası, bölücülük, Kürtçülük, devlete, polise, orduya hakaret" yaptığım gerekçesi ile 2.inci sulh ceza mahkemesi tarafından tutuklandım. Esasen basın suçlularına isnad edilen suçlar kesinleşmediği sürece tutuklanması keyfi bir uygulamadır. Açık adresim belli olduğu ve suç sayı-

De.sa.7.sü.8'de

MEHMET ÖZGÜL (Halkın Gücü Gazetesi Sahibi)

Ben, 7.12.1976 tarihinde, Kasımpaşa-Okmeydanı kavşağında öldürülen polis memuru Aydın Güler olayıyla ilgili olarak, bir akrabamın evinden, faşist eli tomsonlu, 25-30 kadar I. Şube polisi tarafından gözaltına alındım. Birçok yurtseveri zindanlara doldurmak, olay hakkında oluşan kamuoyunu yatıştırmak amacıyla, yakaladıklarını katil göstermek istiyorlardı. Bu amaçla gözaltına alındığım günden itibaren küfür, cop, falaka ve elektrik gibi

De.sa.7.sü.9'da

BOSSA İŞÇİLERİ: Revizyonistlerin faşistlerden farklı olmadığını anladık

Teksif Sendikası Adana Karşıyaka Şubesi'nin başına gelen reformist sendika ağası Ahmet Yeterşans başkan olduktan sonra faşist Bekir Karaabdurrahmanoğlu'nu sekreterliğe getirmiş ve yurtsever ve devrimcileri patronla birlik olarak işten attırmış, işçilerin hiç bir sorunuyla ilgilenmemiş, onları uzun süreli ve az ücretli toplu sözleşmelerle patronlara satmıştır.

Şubeye bağlı Bossa II. Dokuma Fabrikası işletmeye açıldığından bu yana faşist personel şefi Kazım Kökçü tarafından faşist militanların yuvası haline getirilmiştir. Yeterşans yönetimi ise bu fabrikada sendika yönetimini faşist personel şefinin kardeşi ve çakallarının keyfi idaresine teslim etmiştir.

Fabrikayı kendi tekellerine alan faşistler işçi giriş ve çıkışlarını kontrol altına almışlar, kadın işçileri çıkışta tehdit etmişler, kendilerine karşı çıkanları işten atmışlardır.

Kendileriyle ilgilenilmeyen, hiçbir sorunları çözülmeyen işçiler de sendikaya karşı büyük bir gü

De.sa.7.sü.2'de

FAŞİST KATİLLERDEN İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMALIDIR

İmza Kampanyası Sürüyor

BOLU (Düzce, Kıbrısçık)	837
Nazmiye-TUNCELİ	496
Ereğli-KONYA	93
Ladik	38
ALMANYA	58
Gümüşhacıköy-AMASYA	115
K.MARAŞ (Merkez, Elbistan)	271
Çamlıdere	15
Hınıs- ERZURUM	153
EDİRNE	176
BALIKESİR (Sındırgı, Gönen)	39
İslahiye-GAZİANTEP	136
Beyağaç-DENİZLİ	111
Gültepe-İZMİR	62
İSTANBUL	55
Kığı-BİNGÖL	50
TOPLAM	2707
Geçen Haftaların toplamı	101393
GENEL TOPLAM	104100

HALKIN BİRLİĞİ ve HALKIN KURTULUŞU'nun bütün devrimcilere ortak çağrısı:

"1 MAYIS, İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ"NÜ ÜLKE ÇAPINDA GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE KUTLAYALIM

"1 Mayıs" yaklaşıyor. İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü yaklaşıyor. Proleter devrimciler bu günü ülkemizde proleter devrimci hareketin, işçi sınıfı ve halkın emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı gelişen mücadelesinin eriştiği seviyeye uygun bir şekilde kutlamalıdırlar. Bunun için ise, bu hedefi bugünden ortaya koymalı ve çalışmalara başlamalıyız.

Bütün dünyada devrimci işçi hareketi büyük bir atılım ve toparlanma içindedir. Bir çok ülkede yeni marksist-leninist partiler kurulmakta, birçoklarında kurulmuş olan partiler güçlenmektedirler. Birçok ülkede parti öncesi proleter devrimci hareketler ve gruplar biraraya gelmekte, ilkeli birlikler oluşturmakta ve marksizm-leninizm temeli üzerinde saflarını pekiştirmekte ve sıklaştırmaktadırlar.

İşçi sınıfının enternasyonalist birliği de gelişip güçlenmektedir. Bir çok marksist-leninist parti bir araya gelerek ikili veya daha fazla parti ve grubun katılmasıyla görüşmeler yapmakta, tecrübelerini özetlemekte, deneylerini karşılıklı olarak aktarmakta ve uluslararası devrimci işçi hareketinin yolunu belirlemektedirler. Son olarak yapılan Latin Amerika marksist-leninist partileri toplantısı ve İtalya'da yapılan uluslararası nitelikteki toplantı bu yolda güçlü atılımlardır.

Kapitalist-revizyonist sistemin genel bunalımı derinleşmektedir. Dünyanın temel çelişkileri keskinleşmektedir. Bu, gerek dünya çapında ve gerekse tek tek ülkelerde devrimci bir durum gelişmesine ve derinleşmesine yol açmaktadır.

İşte böyle bir durumda gerek dünya proletaryası, ezilen uluslar ve halklar ve gerekse de tek tek ülkelerde marksist-leninist hareketler devrime hazırlanmaktadırlar.

Üstelik dünyanın içinde bulunduğu bu durum ile birlikte revizyonizmin ve reformizmin dünya çapında iflasa doğru ilerlemesi, her yerde öfkeyle doğrulan işçi ve köylü kitlelerini marksist-leninist partiler etrafında toplanmaya doğru götürmektedir.

Dünyanın henüz genç olan marksist-leninist partileri ve hareketleri, bu durumu devrimci bir şekilde değerlendirmeye, her yerde öfke ile doğrulan kitleleri emperyalizme ve sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeleye seferber etmeye; onları bu mücadeleler içinde eğitmeye ve giderek devrimci iktidarlarını kurma yolunda güçlü atılımlar yapmaya çalışmaktadırlar.

Bütün bunlar, bu yıl 1 Mayıs'ın bütün dünyada güçlü bir şekilde kutlanacağının, dünyanın her yerinden emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı güçlü, enternasyonalist bir sesin yükseleceğinin işaretleridir.

Türkiye'de de proleter devrimciler bu devrimci koroya en güçlü bir şekilde katılmak üzere çalışmalara şimdiden başlamalıdırlar. Proletaryanın devrimci ve enternasyonalist bayrağı, 1 Mayıs'da ülkemizde de en yüksek yerlere çekilmelidir.

Bütün ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de proleter devrimci hareket gelişip güçlenmektedir. İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi yükselmektedir.

Bu yıl 1 Mayıs ülkemizde bu gelişmelere uygun bir şekilde kutlanmalıdır. Ve 1 Mayıs mücadeleleri, aynı zamanda, bu gelişmelere güçlü bir atılım sağlamalıdır.

Dünyanın ve ülkemizin bu gelişmeleri karşısında proleter devrimcilerin marksist-leninist ilkeli birliğinin sağlanması ve proletarya partisinin oluşturulması meselesi, hala proleter devrimcilerin gündeminde olan en acil meseledir.

Dünyanın ve ülkemizin bugünkü şartlarında, ülkemizdeki proleter devrimciler rüzgarları daha da güçlendirmiş, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi, faşizm ve sosyal-faşizmi bir fırtına haline getirmek amacıyla proleter devrimcilerin birliğinin sağlanması ve bağımsız bir proletarya partisinin oluşturulması yolunda acil, ancak ilkeli adımlar atmak ve birliği sağlamak ve safları sıklaştırmak görevlidirler.

Ülkemizde 1 Mayıs, aynı zamanda, proleter devrimcilerin birliği ve partinin oluşturulması yolunda güçlü ve ileri bir adım olmalıdır.

Ülkemizde faşist diktatörlük altında 1 Mayıs, 1928'den beri gerektiği şekilde kutlanamıyordu. Geçen sene ise, DİSK'in başına çöreklenmiş revizyonist ihanet şebekesinin etkinliği altında geçti. Proleter devrimciler bu kutlamalarda yer aldılar ve kendi çalışmalarını yürüttülerse de, üzerimize düşen görevi lâyıkıyla yerine getirdiğimiz söylenemez.

Oysa ülkemizde proleter devrimci güçlerin ve devrimci işçi, köylü, halk güçlerinin eriştiği gelişme seviyesi, bugün hem faşist diktatörlüğe rağmen 1 Mayıs kutlamalarını gerçekleştirebilecek, hem de revizyonist ihaneti teşhir edecek ve maskesini düşürecek bir düzeye erişmiştir.

Bu yıl 1 Mayıs, faşist diktatörlüğe ve sosyal-faşizme karşı mücadelenin yükseltildiği, bu karşı-devrimci unsurların geriletildiği bir gün olmalıdır. Revizyonist ihanetin yerlebir edildiği bir gün olmalıdır. Proleter devrimciler olarak bu görevi layıkıyla yerine getirebilmek için bu günden hazırlanmalıyız.

1 Mayıs, esas olarak dünya ve Türkiye işçi sınıfı ve proleter devrimcilerin ilgili bir meseledir. 1 Mayıs kutlamaları ve bu günde mücadelenin yükseltilmesi, proleter devrimcilere düşen bir görevdir.

1 Mayıs kutlamaları ne revizyonizm, ne 'sol' maceracılık ve troçkizm, ne de reformist sağ sapma ile ortaklık içinde hazırlanamaz. Üstelik 1 Mayıs, bu akımlara karşı güçlü bir darbenin indirildiği ve proleter devrimci saflarının sıklaştırıldığı bir gün olmak zorundadır.

Bizce, bu yüzden, 1 Mayıs kutlamalarının merkezini proleter devrimciler teşkil etmelidir. Ülkemizde proleter devrimcilerin birliğinin unsurları olan HALKIN BİRLİĞİ, HALKIN KURTULUŞU ve HALKIN YOLU, kutlama çalışmalarının merkezini teşkil etmeli, ancak faşizme karşı mücadelede yer alan bütün halk güçleri, halkın içinde sayılabilecek bütün unsurlar seferber edilmeli ve bu merkez etrafında toplanmaya çalışılmalıdır. Bunların 1 Mayıs kutlamalarına katılmaları sağlanmalıdır.

Bizce HALKIN YOLU dergisi de kendi düşüncesini gözden geçirmeli ve bu anlayışa varmalıdır. HALKIN YOLU objektif olarak proleter devrimci hareket içinde yer almaktadır. Buna uygun olarak reformist sağ sapmayı proleter devrimci sayan anlayışını düzeltmeli, kendisini bu anlayışa götüren teorik-ideolojik ve siyasi plandaki unsurları terketmeli ve reformist sağ sapma ile değil, proleter devrimcilerle daha sıkı bir birlik kurarak 1 Mayıs kutlamalarında yer almalı ve çalışmalara katılmalıdır. Bu sadece bizim bir arzumuz değil, objektif durumun proleter devrimciler olarak HALKIN YOLU taraftarı arkadaşlara yüklediği somut bir görevdir.

HALKIN KURTULUŞU ve HALKIN BİRLİĞİ dünyadaki ve ülkemizdeki gelişmelerin bir gereği olarak bu yıl ülkemizde "1 Mayıs" gününün proleter devrimcilere yüklediği görevleri layıkıyla yerine getirebilmek üzere ortak bir kampanya açmıştır.

Bütün proleter devrimciler, proleter devrimcilerin birliğinin gerektirdiği disiplin ve fedakârlıkla ve öncü ruhuyla kampanyayı azami düzeyde gerçekleştirmek üzere çalışmalıdırlar.

Bütün proleter devrimciler, 1 Mayıs'ın emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı güçlü bir mücadele günü olması için çalışmaların içinde canla başla yer almalıdırlar.

Bütün proleter devrimciler birliğinin sağlanması ve proletaryanın devrimci partisinin inşası yolunda 1 Mayıs'da güçlü bir adım atmak üzere her türlü ilkesizliğe, sağ ve 'sol' hatalara, sekterliğe ve grupçuluğa karşı kendi içlerinde ve dışarında güçlü bir mücadele açarak, her yerde birlik ve beraberlik ruhu ile hareket etmelidirler.

Proleter devrimci arkadaşlar,

Devrimci proletaryanın ve ezilen halk ve ulusların ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi dünyanın her yerinde hızla yükseliyor. Emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve bunların işbirlikçileri her yerde büyük zorluklar içindedir. İki süper devlet bir yandan her yerde devrimcilere işçi sınıfına ve halka azgınca saldırıyor, bir yandan da buhrandan çıkış yolu olarak dünyayı hızla bir dünya savaşına sürüklemeye çalışıyorlar.

Ancak ülkelerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş ve halkların devrim mücadeleleri dünyanın dört bir yanında hızla yükseliyor. Dünya halklarının başdüşmanları ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizminin bu gidişi durdurmak için çırpınmaları boşunadır.

Dünya proletaryası gerek dünya çapında, gerekse tek tek ülkelerde saflarını sıklaştırmakta, proletaryanın marksist-leninist partileri büyük mücadelelere hazırlanmaktadırlar.

Emperyalistler için hiç bir kurtuluş yolu yoktur. Ya devrimler savaşı önleyecek, ya da savaş daha büyük çapta devrimlere yol açacaktır. Her durumda da gelecek bizimdir. Dünya proletaryasının, ezilen ulus ve halklarınındır.

Enginleri fethetme ve safları sıklaştırma ruhuyla 1 Mayıs kutlamalarına hazırlanalım.

1 Mayıs, proletaryanın devrimci partisinin inşasında ileri bir adım; ABD emperyalizmine, Sovyet sosyal-emperyalizmine, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelede güçlübir ileri atılış olsun.

YAŞASIN 1 MAYIS!
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!
YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ!
KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL-FAŞİZM!
SAVAŞ KIŞKIRTICILIĞINA SON!
NE AMERİKA, NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
BÜTÜN PROLETER DEVRİMCİLER 1 MAYIS KUTLAMALARI İÇİN İLERİ!

HALKIN BİRLİĞİ
HALKIN KURTULUŞU

HALKIN KURTULUŞU ve HALKIN BİRLİĞİ gazeteleri kampanyayı yürütmedeki mali zorlukları altedebilmek üzere, her zaman olduğu gibi, "halkın gücüne güven" ilkesini benimsemiştir. Kampanyayı mali yönden desteklemek üzere bağışlar İş Bankası Türbe İst. Şubesi 46488-C/Hayrabet HONCA hesabına yatırılabilir.

Hem fabrikalar, hem de toprak
Herşey emekçinin malı
Tufeyliye tanımayız hak
Herşey emekçinin olmalı

Cellatların döktükleri kan
Birgün onları boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak

Bu kavga en sonuncu
kavgamızdır artık
Enternasyonale
kurtulur insanlık

PARLAMENTO SEÇİMLER VE DEVRİMCİ PROLETARYANIN TAVRI

GİRİŞ

"Erken seçim" girişimlerinin yoğunlaştığı, Türkiye'nin seçim atmosferine girdiği günümüzde, proleter devrimcilerin bu konuda bir tavır belirlemeleri, zamanında veya erken yapılacak bir seçimde devrimci proletarya hareketinin nasıl bir taktik siyasi çizgi izleyeceğinin şimdiden, hiç değilse ana hatlarıyla, belirlenmesi gerekir.

İçinde bulunduğumuz bu günlerde, hem seçimlerin normal zamanından daha yakın bir tarihe alınmasının hemen hemen kesinleşmesi bakımından, hem de reformist CHP'nin seçimlerde bütün "sol"a "demokrasi geleceği" açısından kendilerini destekleme çağrıları yapması bakımından, bu tesbitin yapılması daha da önemli ve acildir.

Türkiye proletaryası açısından böyle bir merkezi tesbitin yapılmasının ve hayata geçirilmesinin önündeki en büyük engel, kuşkusuz, henüz proleter devrimcilerin birliğinin gerçekleşmemiş olmasıdır.

Bu durumun aşılması, beraberinde, merkezi taktik bir siyasi çizginin tesbitini getirebileceği gibi, bütün proleter devrimci siyasi grupların seçimler konusunda birleşik ve merkezi bir taktik siyasi çizgi tesbit etemeleri ve bu konuda eylem birliği yapmaları, proleter devrimcilerin birliğinin sağlanması yolunda, proletarya partisinin inşası yolunda önemli bir adım olacaktır.

İçinde bulunduğumuz tarihi dönemin merkezi siyasi görevini proletarya partisinin inşası olarak tespit eden bütün proleter devrimci grupların ve tek tek proleter devrimcilerin tarihi sorumluluğu zaten bunu gerektirir.

Proletarya partisinin inşası yolunda eylem birliği için ve devrimi ilerletmenin bir aracı olması açısından, sadece böyle bir sorumluluğu tesbit etmek yeterli değildir, yanı zamanda -daha da önemlisi- bu sorumluluğun gereklerini yerine getirmek gerekir.

HALKIN KURTULUŞU, elinizdeki bu sayısından başlamak üzere birkaç hafta boyunca, bu köşede, genel olarak parlementer mücadele ve seçimler, özel olarak da Türkiye'de bu yıl yapılacak seçimlerde devrimci proletarya hareketinin nasıl bir taktik siyasi çizgi izlemesi gerektiği üzerinde duracaktır.

Böylece HALKIN KURTULUŞU, bu konudaki sorumluluğunu bir yönüyle de olsa yerine getirmiş olacaktır.

Ama bu sorumluluğun bir bütün olarak yerine getirilebilmesi için, bütün proleter devrimci grupların ve tek tek proleter devrimcilerin, birlik yönünde ve devrimci sorumluluk duyarak hareket etmeleri gerekir.

Devrimci proletaryanın, bugün, herşeyden çok buna ihtiyacı vardır.

Proletaryanın nihai amacı ve sınıf mücadelesinin bir biçimi olarak parlementer mücadele

Proletaryanın bir sınıf olarak nihai amacı, bütün kölelik bağlarının kaldırıldığı ve bütün sınıf farklılıklarının silindiği sınıfsız toplumu kurmaktır.

devrimci proletaryanın sınıfsız toplumu kurma yolunda, toplumsal gelişimin bu aşamasında, genel olarak burjuvazinin ekonomik ve siyasi egemenliğinin devam ettiği bir çağda, ilk hedefi burjuva egemenliğini devirmesi, proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesidir.

Devrimci proletarya bu amaca yönelik mücadelesinde yığınları örgütlemek zorundadır, çünkü geniş halk kitlelerinin çıkarları doğrultusundaki devrimler ancak yığınların eseri olabilir. Kitlelerin aydınlatılması ve örgütlenmesi gerçekleşmeksizin devrim yapmak imkansız olduğundan, kitleler arasında çalışmak ve tüm faaliyetlerimizi proletarya devriminin stratejik hedeflerine bağlı kılarak yığınları örgütlemek ve bilinçlendirmek zorundayız. Bizim için önemli olan, kitlelerin içinde yer aldığı örgütlerin ne amaçla kurulduğu değil -her türlü gerici amaçla da kurulabilirler- oralarda yığınların varolduğudur. Gerçek olan şudur ki, geniş yığınlar ideolojik ve siyasi bakımdan hazırlanmaksızın, geniş yığınlar yeni bir dünyayı kurabilecek entellektüel gelişme derecesine gelmeksizin bir devrim gerçekleştirilemez.

Başka bir deyimle, proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi, her şeyden önce, proletarya ile birlikte bütün halkın örgütlenmesi ve bu örgütlü mücadelenin devrim hedefine bağlı olarak kanalize edilmesi ile mümkündür.

Yani devrim kitlelerin eseridir.

Proletarya önderliğindeki halk kitlelerinin mücadelesinin başarıya ulaşabilmesi için, proletaryanın siyasi öncüsünün doğru siyasi taktikler uygulaması gerekir.

Bu siyasi taktiklerden biride sınıf mücadelesinin biçimlerinin her dönemin kendi özgül yapısına uygun olarak kullanılmasıdır.

Devrimci proletarya, toplumsal gelişimin farklı aşamalarına ve bu aşamanın farklı evrelerine te kabül eden mücadele biçimlerini tesbit etmek ve bunları sosyalizmin bir aracı haline getirmek zorundadır. Hangi mücadele biçiminin hangi dönemde yürütüleceği meselesi devrimci proletaryanın siyasi öncüsünün subjektif tesbitlerine değil., ülkedeki partilerin ve sınıfların durumuna, yığınların bilinç ve örgütlenme düzeyine, ekonomik gelişme derecesine, uluslararası duruma vb. bağlıdır. Proletaryanın siyasi öncüsünün görevi, çok karmaşık olan toplumsal hayatın bütün alanlardaki ilişkileri doğru tesbit edip, buna uygun mücadele biçimleri seçmektir. Hayat çok yönlüdür ve proleter devrimine giden yol dolambaçlıdır, ileri-geri bir çok dönüşleri içermektedir. Bu yüzden, başarıya ulaşabilmek için, toplumsal eylemin bütün biçimlerini kullanabilmeli, bütün eylem biçimlerini birleştirmeli, ve zamanı geldiğinde bunlardan birinden diğerine geçmek için gerekli esnekliği gösterebilmeli, bizim irademiz dışında olagelen değişmeleri proletaryanın nihai amacının gerçekleştirilmesi doğrultusunda yönlendirebilmek ve hızlandırmak için yeterli çabayı göstermeliyiz. Hangi mücadele biçimi uygulanırsa uygulansın, önemli olan onun şekli değil, bu mücadele biçiminin objektif koşulların kaçınılmaz sonucu olarak ortaya çıkmış olmasıdır. Onun içeriğidir. Her eylem biçimi devrimci olabilir, yeter ki bu eylem biçimi doğru durum tesbiti sonucu ortaya çıkarılsın ve sosyalizmin zaferi doğrultusunda uygulanabilsin. Değişen durumlara göre mücadele biçimleri de değişir, ama onların sınıfsal özleri aynı kalır. Burası açıktır ki, kendini kurtarabilmek için diğer tüm sınıfların kurtuluşuna da önderlik etmek zorunda olan proletarya, ulusal ve uluslararası plandaki her türden gericiliği tecrit etmek, bunlara karşı tüm ezilen sınıf ve tabakaların en geniş birliğini sağlamak için sınıf mücadelesinin her türlü biçimini her dönemin kendi özgül yapısına uygun olarak sürdürmek zorundadır.

Toplumsal gelişimin genel olarak kapitalizmin aşamasında gündeme getirdiği sınıf mücadelesinin biçimlerinden biri de parlementer mücadeledir.

Parlamenter mücadele, devrimci proletarya açısından, sınıf mücadelesinin üç biçimi olan eko-

De.sa.7.sü.1'de

FAŞİST KATİLLERDEN, İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMALIDIR

-1-

KAMPANYANIN GENEL DEĞERLENDİRMESİ

Kampanyanın değerlendirilmesi devrimci proletarya hareketinin güçlenmesine hizmet edecektir

Kampanyanın değerlendirilmesine neden önem veriyoruz?

Aralık ayı başında başlayan ve bugünlerde sona ermekte olan, hemen hemen dört ay süren bir kampanya çalışmasını geride bırakıyoruz. Bu kampanya süresi içindeki çalışmaların, eylemlerin, ortaya çıkan siyasi hattın olumlu ve olumsuz yanlarını sergilemek, yapılan hataları göstermek, bütün bunlardan dersler çıkarmak devrimci proleterya hareketini güçlendirecektir. Çeşitli mücadele biçimlerinin hayata geçirildiği, geniş halk kitlelerinin ve devrimcilerin katıldığı kampanya önümüzdeki mücadele günleri için zengin deneylerle doludur. Kampanya süresince yapılan çalışmaların incelenmesi, başarıların ortaya çıkarılması, hataların tespiti; zaaflarımızın aşılmasında, olumlu yanların geliştirilmesinde yardımcı olacaktır. Gazetemiz bu nedenlerle kampanyanın değerlendirilmesine önem vermektedir. Ayrıca böyle çok yönlü bir çalışmanın uzun süreli olarak ilk defa sürdürülmüş olması proleter devrimciler için bu değerlendirmeyi daha da önemli kılmaktadır.

Kampanyanın değerlendirilmesine birçok devrimci katıldı. Gazetemiz bugüne kadar üç şehirde sürdürülen kampanya çalışmaları ile ilgili mahalli değerlendirmeleri yayınladı. Bunun dışında çeşitli yerlerden gelen kampanya çalışmalarının değerlendirilmeleri ve değişik siyasi görüşlerin eleştirileri genel değerlendirmemize ışık tutmaktadır.

Kampanya öncesinde ve başlangıcında kitle mücadelesinin durumu ve siyasi şartlar

Eylül grevlerinin ardından ve şanlı Profilo direnişinin kırılmasıyla birlikte karşı-devrimci güçlerin saldırısı yükseldi. 3.000'e yakın işçi işlerinden atıldı. Birçoğu tutuklandı. Faşistler işçi sınıfı üzerindeki baskılarını yoğunlaştırdılar, sivil faşist çeteler fabrikalardaki örgütlenmelerini hızlandırdılar. Revizyonistler işçi kırımına ortak oldular, Profilo direnişinin kırılması için Amerikancı faşistlerle açıktan işbirliğine girdiler. Reformist CHP'nin Genel Başkanı Ecevit, bu direnişi "kışkırtıcı ajan" yalanlarıyla karalamaya çalıştı.

Revizyonistler kitle mücadelesini engellemek için çaba harcıyorlardı. Reformistler ise faşizme karşı mücadeleyi en uzlaşıcı biçimlere büründürüyor, kitleleri faşizme boyun eğmeye çağıran seçim taktikleri doğrultusunda yürüttükleri propagandayı sürdürüyorlardı.

Devrim dalgasının hala kabarık olmasına rağmen kitlelerin eyleminde nispi bir durgunlaşma görülüyordu.

Halkın güçleri ile faşistler arasındaki çatışmalar, dişe diş mücadeleler mevzi olarak yurdun dört bir yanında sürüyordu. Yine aynı dönemde emperyalist tertipler ülkemiz üzerinde yeni boyutlar kazanıyordu. Bir yandan Amerikan emperyalizmi bozulan ilişkileri sağlamlaştırmak için adımlar atmaya çalışırken; öte yandan Sovyet sosyal-emperyalizmi ülkemizde yayılmak için daha büyük çabalar sarfediyordu. Aynı günlerde Sovyetler Birliği ile siyasi bir anlaşmanın imzalanmasından söz ediliyordu.

Kitle eyleminin bulunduğundan daha ileri boyutlara ulaşmasının objektif şartları mevcuttu. Kitle eyleminin nispi durgunluğu revizyonist ihanet, reformist barikatlar ve proleter devrimci hareketin kitle bağlarının zayıflığı nedeniyle ortaya çıkmıştı.

Kampanyanın hemen öncesindeki dönem ve başlangıcında faşist diktatörlüğün saldırısı, proleter devrimci ve yurtsever-demokrat hareketleri ve öğrenci gençliğin yükselmekte olan mücadelesini tecrit etme ve ezme yönünde yoğunlaşma gösterdi. Çeşitli bahaneler yaratılarak devrimci ve yurtsever örgütlere karşı yürütülen saldırılar, siyasi cinayetler hız kazandı. Ege yöresinde ve Istanbul'da "insan avı", birçok derneğin ardı ardına kapatılması, "yeraltı örgütleri" hakkında düzenlenen sahte raporlar faşist saldırının göstergeleriydi. Revizyonistler faşistlerle elele marksist-leninistlere ve yurtseverlere saldırıyorlardı. Reformistler ise "akıllı sol" dedikleri revizyonistleri meşru gördüklerini, marksist-leninistlerin ve gerçek yurtseverlerin ezilmesine göz yumacaklarını söylüyorlardı. Faşistler bu durumdan yararlanıp proleter devrimci İ. Gökhan Edge'ye yapılan işkenceyi ve onun katlini meşru göstermeye çalışıyordu.

Kısaca toparlıyacak olursak; karşı-devrimin saldırısının yükseldiği, faşistler ve revizyonistler tarafından devrimci ve yurtsever hareketlerin tecrit edilmeye ve ezilmeye çalışıldığı ve reformistlerin kitle mücadelesinin yükselmesini engellemek için her yola baş vurdukları ve bu karşı-devrimci kampanyaya yeşil ışık yaktıkları, işkence ve siyasi cinayetlerin had safhaya çıktığı bir dönem.

Böyle bir ortamda kitlelerin durumunun doğru tespit edilmesi, geniş halk yığınlarının desteğini kazanabilecek olan ve faşist diktatörlüğün en saldırgan kurumlarını hedefleyen bir kampanyanın başlatılması, faşistlerin ve revizyonistlerin devrimcileri ezme yönündeki çabalarının boşa çıkarılması, kitlelerin dikkatini işkence ve siyasi cinayetler üzerinde toplanması ve bu temel üzerinde kitle mücadelesinin yükseltilmesi faşizme, revizyonizme ve reformizme indirilmiş bir darbe olacaktı.

Faşizmi, siyasi cinayetleri, işkenceleri protesto kampanyası faşist diktatörlüğün saldırısı, revizyonist ihanetin marksist-leninistleri tecrit siyaseti ve reformizmin uzlaşmacılığı karşısında devrimci bir mücadele tarzı olarak başlatıldı. Geniş kitleleri, bütün siyasi akımları etkileyen faşizme, revizyonizme ve reformizme darbe indiren bir eylem oldu.

Kampanyayı belirleyen diğer şartlar

Kampanyanın gelişimini belirleyen, onun başarıları ve başarısızlıklarını ortaya çıkaran temel etken kampanyayı yürütenlerin niteliği olmuştur.

Kampanya, kitleleri ve aynı zamanda devrimcileri siyasi olarak eğitmenin bir aracı olarak proleter devrimciler tarafından ilk kez kullanılıyordu. Bu duruma rağmen kampanya olumlu sonuçların çok ağır bastığı bir mücadele oldu.

Herşeyden önce sınıf mücadelesinde doğru bir halkayı tutmuş olmak, halk yığınlarını siyasi olarak eğitebilecek, devrim hedefleri etrafında harekete geçirebilecek günün siyasi şartlarına uygun şiarlar etrafında mücadeleye başlamak doğru ve gerçekçi bir davranıştı.

Ama kampanyanın gelişimi aynı zamanda proleter devrimcilerin siyasi çizgilerinin olgunlaşmış olmamasıyla, tecrübesizliği ile ve özel olarak da böyle çok yönlü bir mücadele biçimiyle ilk kez karşılaşmış olmakla belirlendi.

İşe, bir dönem sürecek bir kampanya mücadelesinin ne anlama geldiği, nasıl yürütülmesi gerektiği vb. bilgilerden yoksun olarak başlandı. Kampanya hedeflerinin kitleleri siyasi olarak eğitmenin, özel hedeflerden genel hedeflere varılması gereken bir mücadele biçimi olduğu anlayışı bütün proleter devrimcilerde yoktu. Aynı zamanda her mahalli ve günlük çalışmanın kampanya çalışmalarıyla birleştirilmesi ve kampanyanın her geçen gün bir üst düzeye yükseltilmesi gerektiği anlayışından yoksundu.

Başlangıçtaki bütün bu olumsuzluklara, tecrübesizliğe ve siyasi çizgideki olgunlaşmamışlığa rağmen kampanya kitlelerin faşizme, revizyonizme ve reformizme karşı harekete geçirilmesine hizmet etti. Ayrıca proleter devrimci hareketin bütün ülke çapındaki mücadeleyi tek ve merkezi bir şiar altında toplamasını ve aynı hedefe yöneltilmesini sağladı. Proleter devrimcilerin kitlelerle kaynaşmasını ve faşistler ve revizyonistler tarafından proleter devrimciler etrafında yaratılmak istenen tecrit zincirini parçalamaya, proleter devrimcilerin diğer halk hareketleri ile birleşmesine yardım etti.

Proleter devrimciler kampanya boyunca faşistler ve sosyal-faşistler dışındaki bütün güçleri birleştirmeye, kampanyayı bu iki karşı-devrimci gücün tecrit edilmesinin bir aracı haline getirmeye çalıştı. Özellikle faşizm ve sosyal-faşizmle uzlaşan siyasi akımların kampanyaya katılmaları için çaba sarfedildi. Bu noktada büyük adımlar atılmasa dahi, proleter devrimcilerin son derece geniş bir ittifakı gerçekleştirme perspektifine sahip olması sekterliği yıkma yönünde bir çaba ve son derece olumlu bir adımdı. Proleter devrimciler bugüne kadar süren ve gerçekte dar kapıcılığın bir ifadesi olan ittifaklar siyasetini yalnızca proleter devrimcilerin birliği çerçevesinden kurtarıp, Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin hedefleri ve ittifakları açısından değerlendirmeye çalıştı.

Hataları tespit etmek onları düzeltmenin ilk adımıdır

Kampanya çalışmaları sırasında ortaya çıkan hataların, yanlış siyasi anlayışların tespiti bu konudaki zaafların giderilmesinin ilk adımı olmalıdır. Bizim bu bölümde üzerinde durmak istediğimiz hatalar siyasi çizgidekilerdir.

Kampanya çalışmaları süresi içinde kampanyanın özgül hedefleri ile devrimin temel meselelerinin birleştirilmesinde önemli eksiklikler vardı. Herşeyden önce işkence, siyasi cinayetler gibi konular milli zulüm, ağa baskısı, sosyal-faşist terör ve baskı gibi unsurlarla yeterince birleştirilemedi. Öte yandan faşist terör, siyasi cinayetler ve işkence sosyal-faşizm ve özellikle de emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile birleştirilemedi. Bu eksiklik herşeyden önce HALKIN KURTULUŞU gazetesinin bir olumsuzluğu olarak ortaya çıktı ve mahalli çalışma sırasındaki ajitasyon ve propaganda da devam etti. Bu nedenle faşizmle, sosyal-faşizm arasındaki bağ ve bu iki gerici akımla emperyalizm arasındaki ilişki, başka bir deyimle işkence ve cinayetlerin arkasındaki emperyalist ve faşist mihraklar yeterince sergilenemedi. Bu konudaki en olumsuz örnekler olarak Istanbul'da miting öncesi çıkarılan HALKIN KURTULUŞU Özel Sayısı ve Ankara'daki "Nerede Zulüm Varsa, Orada Devrim Olacaktır" başlıklı broşürler sayılabilir.

Kampanya proleter devrimcilerin devrimle reform arasındaki ilişkiyi yeterince kavrayamadıklarını ortaya koydu. Reformlar uğruna mücadele devrim hedefine tabi kılındığı gibi, devrim yönündeki propaganda da reformları reddedici düzeye vardı. Örneğin Gökhan Edge'nin katillerinin ortaya çıkartılması, işkencecilerin suç ortağı DR. Nuri ye Toker'in cezalandırılması için yürütülecek mücadele, parlementoda milletvekillerine soru önergeleri verdirterek sorunu canlı tutmak gibi görevler kolaylıkla üstesinden gelinebileceği halde reformları reddeden bir anlayışın ürünü olarak yerine getirilmedi. Halbuki bu tarz bir mücadele halkın gözünde işkencecilerin ve genel olarak faşistlerin daha somut bir biçimde ortaya çıkmasını sağlayabilirdi.

Kampanya süresince yürütülen mücadele proleter devrimcilerin revizyonizme karşı uyanıklığının arttırılması, revizyonizme karşı mücadelenin yoğunlaştırılması gerektiğini gösterdi. Özellikle Ankara'da düzenlenen panelde ve Istanbul mitingi ertesi öldürülen iki gencin cenaze törenlerinde proleter devrimcilerin tavırları bu konudaki önemli iki olumsuz örnek olarak gösterilebilir. Bu iki örnekde de proleter devrimciler revizyonizmle mücadele konusunda yeterli uyanıklılığı göstermediler. Bağımsız siyasi çizgilerinden, bağımsız ajitasyon ve propagandadan vazgeçtiler.

(DEVAM EDECEK)

Kampanyaya yapılan bağışlar bir kere daha gösterdi ki:

MÜCADELEDE DAYANILACAK TEK GÜÇ HALKTIR

Dört aya yakın bir süredir çeşitli eylem biçimleriyle süren kampanya sırasında, bir çok yerde kampanyanın giderleri halkın verdiği bağışlarla karşılandı. Özellikle miting, yürüyüş ve kapalı salon toplantıları gibi eylemlerden önce açılan bağış kampanyaları halkın geniş desteğini gördü. İşçilerin, köylülerin, öğrencilerin, memurların vs. verdiği 5-10 liralar kısa zamanda büyük miktarlara ulaştı.

Halkın yaptığı yardımların sonucunda, çok kısa bir süre içinde Istanbul'da 75 bin, Ankara'da 30 bin lira toplandı.

Istanbul'da kampanya çalışmalarına katılan bir proleter devrimci halkın fedakarlığını şöyle anlatıyor:

"Bir grup arkadaşla birlikte Hisarüstü'ndeki gecekondu mahallelerini geziyorduk. Bu arada gazete satıyor, bildiri dağıtıyor, kahve, meydan gibi halkın toplu bulunduğu yerlerde konuşmalar yapıyorduk. Tek tek evleri gezerek kampanyanın amaçlarını anlatıyorduk. Ayrıca halktan kampanyayı maddi olarak desteklemelerini de istiyorduk. Evlerde genellikle kadınlar vardı, bizi ilgiyle dinliyor ve yardımda bulunuyorlardı. Yüzlerce kişi ile konuştuk, yüzlerce bildiri ve gazete dağıttık. Kısa bir sürede oldukça çok bağış topladık.

Gittiğimiz bir evde yine kampanyanın amacını, bu işkence ve zulüm düzenini anlattık. Bizi dinleyen orta yaşlı bir ana, bütün söylediklerimize katıldığını ve bizi yürükten desteklediğini söyledi. Evde, işçi olan kocasının bıraktığı 7,5 lira ekmek parasından başka parası olmadığı için yardım edemiyeceğini üzülerek belirtti. Evden ayrıldık. Başka evlere doğru giderken, evinden ayrıldığımız ana koşarak yanımıza geldi ve ekmek parası olan 7,5 lirayı, almamak için yaptığımız bütün ısrarlara rağmen cebimize zorla soktu. Daha bir kaç adım uzaklaşmamıştık ki, aynı ana, bu kez elinde tuttuğu 1 lirayı göstererek; sandığın üzerinde bulduğunu ve bunu da vermek istediğini söyledi. Neden bu paraları verdiğini sorduğumuzda bize "siz, biz işçiler, emekçiler için uğraşıyorsunuz, biz yardım etmeyeceğiz de kim edecek?" diye cevap verdi."

Bütün bu olumlu örneklere rağmen Istanbul ve Ankara dışında bir çok yerde ve hatta bu iki ildeki bir çok arkadaş tarafından mücadelede her yönüyle halka dayanılması gerçeği yeterince kavranamadığından bağış kampanyaları istenilen düzeye erişemedi. Bir çok devrimci aristokratça davrandı, bağış kampanyalarına gereken önemi göstermedi.

TUNCELİ TÖB-DER ŞUBESİ GENEL KURUL KARARI:

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE,

Gazetenizin açmış olduğu "Faşizmi, Siyasi Cinayetleri ve İşkenceleri Protesto Kampanyası"na Tunceli TÖB-DER Şubesi Genel Kurul üyeleri olarak katılıyor ve bu konudaki tüm girişimlerinizi destekliyoruz.

FAŞİZME ÖLÜM, İŞKENCEYE SON!
İŞKENCECİLER BULUNSUN, HESAP SORULSUN!

NOT: *Karar 170 Genel Kurul üyesinin katılmasiyle oy çokluğu ile alınmıştır.*

12 MART 1977

Anket sorularına gönderilen cevaplar

Halkın faşistlere, işkencecilere karşı olan nefretini gösterdi

Kampanya boyunca gazetemizin anket sorularına yüzlerce cevap geldi. İşçiler, köylüler, tüm emekçi halkımız ankete büyük bir coşkuyla katıldı. Ancak çok küçük bir bölümünü yayınlayabildiğimiz anket sorularına verilen cevaplar bir çok farklı değerlendirmeyi içerse de birleştikleri bir nokta vardı: Faşizme karşı nefret. İşçiler, köylüler, emekçiler ankete verdikleri cevaplarda yıllardır çektikleri zulmü, sömürüyü, faşizme karşı duydukları büyük kini dile getiriyorlardı. Anket cevapları faşistlerin suratına haykırılan birer mücadele bildirgesi gibiydiler. Emekçi halkımız işkencelerin, cinayetlerin, faşizmin sonunu getirecek, bunları bir daha doğmamak üzere mezara gömecek olan gücün kendi kolları olduğunu kavrıyor ve "işkenceciler - den hesap soracağız" diyordu.

İşçiler, köylüler cevaplarında CHP reformistlerinin "geçmişe sünger çekme" siyasetini de lanetleyerek, bu düzenin sürmesinden yana olan CHP'nin bir "umut", bir "kurtarıcı" olmadığını, işkencelere, siyasi cinayetlere, faşizme son vermenin ancak kendi iktidarlarıyla gerçekleşeceğine olan inançlarını dile getirdiler. Bu düzene ve düzenin savunucularına öfkeyle karşı çıktılar.

Anketi cevaplıyan bir çok CHP'li yurtsever, demokrat CHP'nin "geçmişe sünger çekme" siyasetine karşı çıktı. Bazı aydınlar ise işkencelere, siyasi cinayetlere ve faşizme karşı çıktıkları halde CHP'ye ilişkin soruyu cevapsız bıraktılar. Bu durum, bir çok aydının hala reformizme bel bağladıklarını gösteriyordu.

Gazetemizin hazırladığı ankete verilen cevaplar faşistlerin suratında patlayan güçlü bir şamar oldu.

Hemû Karkerên Dinê û Xelkên Bındest Yekbın!

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin!

"Başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz"

Kürt Milli Meselesinin Çözümünün Yolu:

Her Milliyetten İşçilerin ve Halkların Birliği Temelinde Emperyalizme, Sosyal-Emperyalizme ve İç Gericiliğe karşı Mücadele

Kürt ulusu yüz yılı aşkın süredir zaman zaman yükselen ve düşen ama hiç bir dönem durmayan ulusal bağımsızlığını elde etmeye yönelik bir mücadele vermektedir. Bu mücadele Kürt ulusunun parçalandığı Türkiye, Irak, İran ve Suriye'de bugün de devam ediyor ve meşru haklarını elde edinceye kadar devam edecektir.

Kürt ulusu her mücadeleye başvuruşunda karşısında emperyalizm, yerli gericilikler ve onların etkisi altındaki sınıflardan oluşmuş bir blok bulmuş ve hemen her baş kaldırışı kan ve zulümle bastırılmıştır. Mücadele boyunca ve mücadeleden sonra toplu katliamlar, sindirme hareketleri, sürgünler ve eritme politikaları birbirini izlemiş ve günümüze kadar varlığını sürdürmüştür. Bu açıdan bakıldığında denilebilir ki, dünyada Kürt ulusu kadar mücadele veren ama bunlara rağmen elle tutulabilir bir hak elde edemeyen bir başka ulus son derece azdır.

Bütün bunlar Kürt halkını yıldıramadığı gibi mücadele azmini daha da bileyerek geriye şu gerçeği bırakmıştır: Eski hatalardan arınmanın temeli üzerinde yeni bir mücadeleye hazırlanmak. Bugün bir çok hareketin yapmakta olduğu bu tespit bütün Türkiyeli devrimcilerin, özellikle de Kürt milliyetinden devrimcilerin üzerinde önemle durması gereken bir doğrudur.

Kürt ulusu bugüne kadarki mücadelesinde neden başarıya ulaşamamıştır? Bu sorunun bütün Kürt ayaklanmaları nı kapsayan bir cevabı bulunabilir. Ve kanımızca Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesi mücadelesinin başarısı için bu soruya verilecek doğru cevap büyük bir öneme sahiptir. Bu başarıldığı oranda eski hatalardan arınmanın temelinde yeni mücadelenin hazırlanması süreci de hızlanmış olacaktır.

Kürt ulusunun ulusal bağımsızlık mücadelelerinin yenilgiyle sonuçlanmasında birçok neden sayılabilir. Devletin yönetiminde egemen olan şoven güçlerin örgütlü ve güçlü olmaları, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin Kürt ulusunun Ortadoğu'da ilerde oynayabileceği devrimci rolü düşünerek çeşitli oyunlar tezgahlamaları ve şoven iktidarları desteklemeleri, ülkede proleter devrimci hareketin zayıflığı, revizyonist ihanetlerin kurtuluş hareketi üzerindeki olumsuz etkileri, Kürt milli hareketlerinin hemen hemen hepsinin gerici önderliklerin yönetimi altında olması, milli hareketin ezen ulus devrimci işçi ve halk hareketleriyle birleştirilmemesi ...vb. vb... Bu nedenler her ülkede farklı zamanlarda değişik biçimler almışlar ve ulusal hareketleri etkilemişlerdir. Emperyalistlerin oyunlarının veya hakim sınıfların militarizminin ulusal hareket üzerindeki etkilerini küçümsemek istemiyoruz. Hatta bunlar zaman zaman ön plana bile geçmişlerdir. Ama bir hareketin kalıcı ve muzaffer bir hareket olmasını sağlıyan, onun iç gelişimini etkileyen faktörlerdir. Bu bakımdan önderlik sorunu bir ulusal veya sosyal hareketin geleceğinin mihenk taşıdır. Ulusal hareketlere proletaryanın önderlik etmeye başladığı emperyalizm ve proleter devrimleri çağında burjuva veya feodal sınıflar milli sorunu nihai hedefine ulaştıramaz. Proletarya dışındaki sınıfların önderlik ettiği ulusal hareketler çoğunlukla ya emperyalizmin isteği doğrultusunda siyasi geleceğini belirleyebilmiş, ya da emperyalizme rağmen ulusal bağımsızlığını elde ettikten sonra bizzat bu önderlik süreç içerisinde emperyalizme teslim olmuş ve ülkelerini yeni bir ulusal ve sosyal kurtuluşun eşiğine getirmişlerdir.

Kürt ulusunun geçmişteki ulusal baskıya karşı bütün başkaldırışlarının başını feodaller çekmişlerdir. Ve hemen hepsi esas olarak bu yüzden, yani örgütlenme yeteneği olmayan, kitleleri ve özellikle köylüleri devrimci demokratik taleplerle ulusal hareket etrafında [illegible] yenilmişlerdir. [illegible] hakim sınıfların baskısı altında ezilmiş, ya da Irak'ta Barzani önderliği gibi bir başka emperyalist devlete ve onun işbirlikçilerine bel bağlamış, onlardan alınan yardım da kesilince mücadeleyi bırakarak kaçmışlardır. Gerici sınıflar halk kitlelerinin çıkarlarını ulusal hareketle birleştiremedikleri için halka dayanamamakta, onun desteğini alamamakta ve mücadele potansiyelini uzun süre diri tutamamaktadırlar. Mücadelenin ilk bir kaç ay veya yılında yüksek olan direnme azmi yeni ve devrimci önderliğin çıkmadığı şartlarda mücadelede isteksizliğe yol açmaktadır. Çoğunlukla da bu durum şoven iktidarın propagandasıyla körüklenmekte ve azgın bir saldırı ile noktalanmaktadır.

Kürt ulusal hareketlerinin başarısızlıkla sonuçlanmasının en önemli sebeplerinden biri de ulusal hareketin ezen ulus devrimci proletaryası ve halk hareketleriyle birleştirilememiş olmasıdır

Kürt ulusal hareketlerinin başarısızlıkla sonuçlanmasının en önemli sebeplerinden biri de ulusal hareketin ezen ulus devrimci proletaryası ve halk hareketleriyle birleştirilememiş olmasıdır. Ulusal hareketlerin, gerici önderliklerin yönetiminde olması zaten ezen ulus halk kitlelerinin demokratik hareketiyle birleşmesi imkanını ortadan kaldırmaktadır. Buna ezen ve ezilen ulus proleter devrimci hareketinin zayıflığı ve revizyonist ihanetlerin baltalayıcılığı da eklenince ezen ulus burjuva ve toprak ağaları, zaten şovenizmin etkisi altında olan ezen ulusun hemen bütün sınıflarının yanında ezilen ulusun da bazı kesimini içinde toplayan bir blok oluşturabilmekte ve ulusal hareketi ezme yolunu açabilmektedirler.

Irak'ta Kürt ulusal hareketi ile Irak hakim sınıflarının arasındaki mücadele iki süper devlet; ABD ile SSCB arasındaki hegemonya mücadelesine konu olması bakımından da tipik özelliklere sahiptir. İki süper devletin hegemonya mücadelesi özellikle son dönemlerde, hareketin geleceği üzerinde tayin edici bir diğer etken rolü oynamıştır. SSCB'nin sosyal-emperyalist bir ülke haline gelmesi ve "kapitalist olmayan yol"dan kalkınma modelini kabul ettirdiği Irak bürokrat burjuva ve toprak ağalarına yaptığı yardım Kürt ulusal hareketi üzerinde olumsuz bir etki yapmıştır. Öte yandan Irak Komünist Partisi'nin işbirlikçi sosyal-faşist bir parti haline gelerek hükümetin hemen her baskısına ortak olması hem Irak işçi sınıfını burjuvazinin şoven şartlandırmalarının daha çok etkisi altına sokmuş, hem de Barzani önderliğinin destek olarak başka güçler aramasına neden olmuştur. Bunda kuşkusuz her türden gericilikle uzlaşma eğilimini içinde taşıyan feodal Barzani önderliğinin de rolü vardır. Hatta bu rol belirleyici öneme sahiptir. IKP'nin sosyal-faşist bir parti haline gelmesi Barzani önderliğinin uzlaşmacılık eğilimlerini kamçılamıştır.

Barzani önderliği 1966'da silahlı çatışmaya dönüşen parti içi mücadeleden galip çıkmıştı. Partinin içinde önemli bir etkiye sahip olan ve küçük burjuva ve aydınların sabırsızlık, sekterlik, kaypaklık gibi bütün özelliklerini taşıyan Telabanı ve arkadaşlarının hatası Barzani'yi güçlendirerek parti içindeki ilericilerin tasfiyesine veya etkisiz hale getirilerek sindirilmelerine yol açmıştır. Böylece ulusal hareketi gerici emellerinin peşine takmanın önündeki engelleri kaldıran Barzani, toprak ağalarının parti içindeki kesin egemenliğini kurmuştur.

Bundan sonra Barzani önderliği yavaş yavaş ABD emperyalizmine, özellikle de onun gericiliğinin Orta Doğu'daki en büyük dayanağı İran işbirlikçilerine yaklaşmaya başladı. Bunun ilk belirtileri, Barzani'nin İran'dan silah almaya başladığı söylentilerinin yayılması idi. Arkasından İran faşistlerinin baskısından kaçarak Irak Kürdistan'ına sığınan İranlı devrimci ve Kürt milliyetçilerini Barzani'nin Şah'a teslim ettiği ya da öldürttüğü haberleri yaygınlık kazandı. Olaylar sadece bununla kalsaydı tesadüf veya uydurma gözüyle bakılabilirdi. Ancak daha sonraki gelişmeler özellikle Suriye'de ilericilerin etkin olduğu Suriye Kürt Demokrat Partisi içindeki ilericileri tasfiye etmesi ve yanına çağırarak tutuklaması, ve partiyi gerici bir kliğin yönetimi altına sokması, arkasından Irak Kürt hareketine yardım etmek için Irak Kürdistanı'na giden üç Kürdistan Demokrat Partisi üyesi Dr. Sait Kırmızıtoprak (S.Şıvan), Hikmet Buluttekin ve Hasan Yıkmuş adlı devrimcileri tutuklayarak kurşuna dizmesi bu konuda tereddüte yer bırakmadı.

Aynı karşı devrimci terör Irak Kürdistan Demokrat Partisi militanları üzerinde de devam etti. Eski Komünist Parti üyelerinden ve hükümete karşı mücadelede büyük yararlıklar gösteren Peşmerge komutanlarından M.Faxır'da Dr S. Şıvan'la aşağı yukarı aynı zamanda devrimci fikir ve faaliyetleri yüzünden uzun süre prangalara vurulmuş daha sonra da kurşuna dizilmişti.

Barzani bütün bunları "hür" dünyanın güvenini kazanmak ve muhtemelen aldığı yardımlara karşılık taviz olarak yapıyordu. Ancak bütün bunlar İran ve ABD'nin onu sonuna kadar desteklemesine yetmedi. Çünkü İran bu yardımları "düşmanıyla olan sınır anlaşmazlığını halletmek için yapıyordu ve İran, etnik grubu (Kürtleri H.K.) komşusuyla olan bu anlaşmazlığın da "oynanacak bir kart" olarak (1) görüyordu. Öte yandan ABD'nin bu hareketi desteklemekteki amacı da bizzat kendi istihbarat raporlarında da belirtildiği gibi "gizli faaliyet koşullarında bile ..... menfaatci bir yatırımdı." (2) Nitekim bu raporlarda belirtildiğine göre ne Kissinger, ne de Şah Kürtlerin kazanmalarını istiyordu. Onların amacı ABD ve İran için stratejik önem taşıyan ve daha önce işgal edilen Basra Körfezi'ndeki adaların ve Şattül-Arap'ın İran'ın kontrolunda kalmasıydı. Nitekim öyle de oldu. Irak, İran'la Kürt hareketinin bastırılması ve ilerde çıkacak hareketleri ezme konusunda anlaşınca gerici önderliğe yapacak tek bir şey kalıyordu: Kaçmak... ve "dostlarına" teslim olmak.....

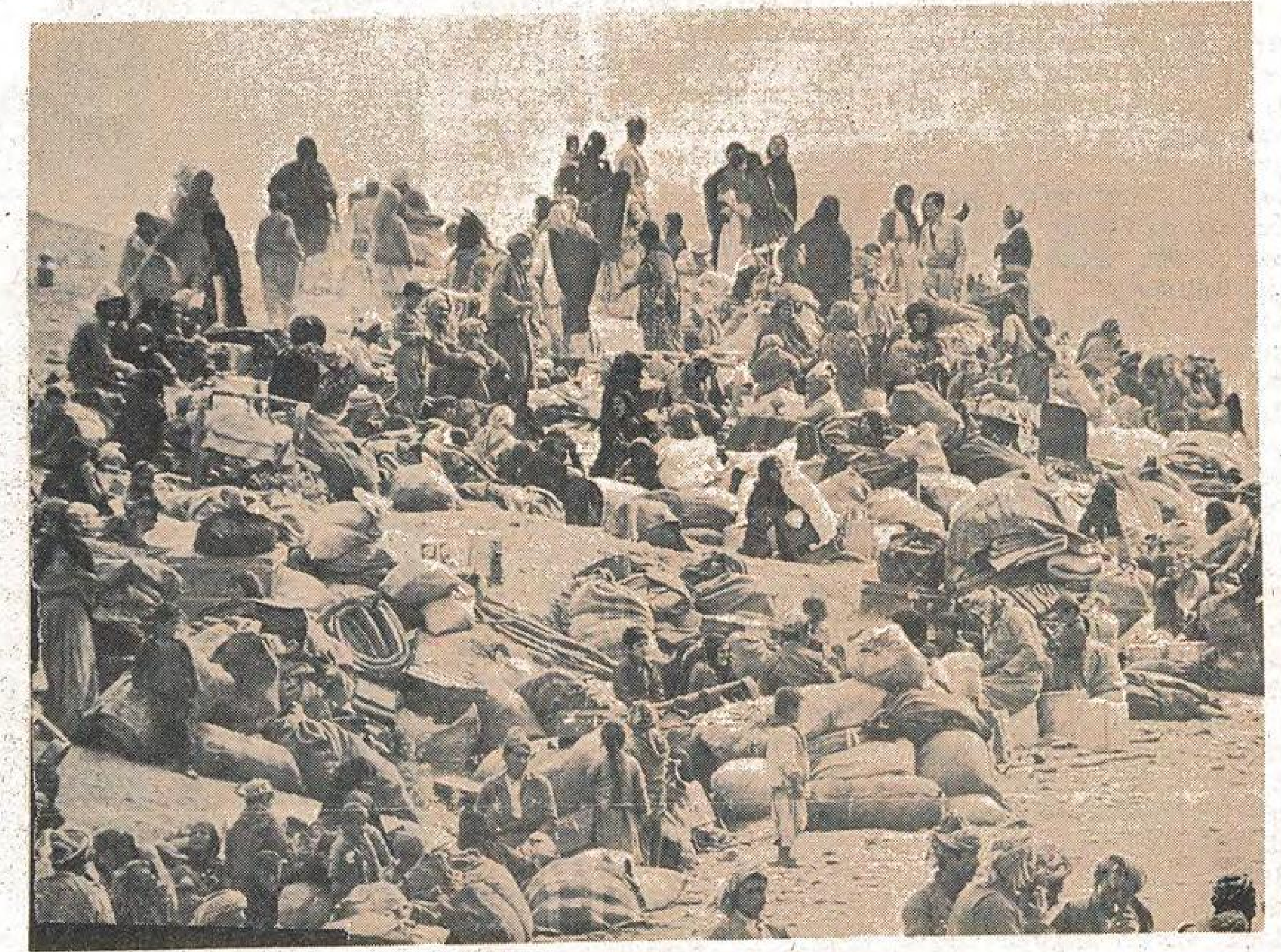
ABD ve İran isteddiklerini elde edince yıkımına önemli ölçüde neden oldukları hareketin mültecilerine insani yardım yapmayı dahi reddediyor ve "gizli faaliyet"in "misyonerlik çalışmasıyla karıştırılmaması" gerektiğini belirtiyorlardı.

Sonuç olarak kaypak ve uzlaşmacı önderliğin tutumu ve hareketin kaderini emperyalistlere teslim etmesi Kürt ulusunun mücadelesinin bastırılmasına, yeni baskı ve kıyımlara itilmesine neden oluyordu. Böylece iki süper devlet ve işbirlikçileri ilerde devrimci bir niteliğe bürünebilecek potansiyele sahip bir hareketi ezmek için karşılıklı tavizlerle anlaşıyor ve uzlaşıyordu, Irak Kürtlerinin özerkliğini bile elde etmesi İran, Türkiye ve Suriye'deki Kürtlerin hızlı bir uyanışına neden olabilmesi tehlikesini içermesi onların birbirine yaklaştırıyor ve karşılıklı tavizlerle sorunu çözüyorlardı.

SSCB, İran'la Irak'ın anlaştığı günlerde, uzlaşma ve Kürt ulusunun kıyıma itilmesine payı yokmuşcasına Irak hükümetinin Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına uygun davrandığını belirtiyor ve Barzani'ye saldırıyordu. O bu tutumuyla Irak hakim sınıflarının dayattığı sahte özerklik planını ve Kürt ulusunun mücadelesinin ezilmesinin yanında yer aldığını ortaya koyuyordu.

Böylece iki süper devletin anlaşması, işbirlikçi revizyonistlerin ihaneti ve toprak ağalarının uzlaşmacı karekteri sonucu özünde demokratik ve haklı bir muhteva taşıyan ulusal hareket geriletiliyordu. Ancak Irak'lı Kürt devrimcilerinin de belirttiği gibi açığa çıkan emperyalistlerin oyunları ve işbirlikçilerin ihaneti idi. Kürt halkı savaşarak yenilmemişti. Yenilen gerici önderlikti. Kürt halkı Arap halkıyla birlikte ortak düşmanlarına karşı mücadele etmeye hazırdır. Ve her geçen gün bu gerçeği daha da çok açığa çıkarıyor. Uzlaşmacı önderlik mücade-

De.sa.7.sü.3'de

Onbinlerce Kürt emekçisi şimdi çadırlarda, mağaralarda hiçbir insani ihtiyaçları karşılanmadan yaşamaya terkedildi.

Halkın Kurtuluşu Irak Kürdistanı'nda görevli eski bir peşmerge komutanı ile konuştu

"Üstümüze yağan bombalar hatta kullanılması yasak olan fosforlu bombalar, bombaları atan uçaklar Sovyetler Birliği tarafından verilmişti"

SORU: Sovyetler Birliği bugünkü yapısı ile dünya halklarının dostu olarak ele alınabilir mi?

CEVAP: Kesinlikle hayır. Sovyetler Birliği halkının hala halkların yardımcısı olduğuna, inanıyorum ama bugünkü yönetim kesinlikle değildir. Bunu öz tecrübemizle gördük.

Kürdistanda durum apaçıktır. Üstümüze yağan bombalar, hatta kullanılması yasak olan fosforlu bombalar, bombaları atan uçaklar, tamamen Sovyetler Birliği tarafından verilmiştir. Öte yandan halkı katleden hükümet Sovyet yanlısı bir hükümetti. Üstelik te Sovyet yanlısı sözde Komünist Partisi, bu hükümetle ortak bir cephe içinde yer alıyordu.

Sovyetler Birliğinin yaptığı işleri ABD'nin yaptığı işlerle karşılaştırınca, onlara sosyalist demek mümkün değildir.

Lenin'in prensiplerine tamamen ters bir anlayış içinde bugünkü Sovyet yönetimi, ABD ile beraber dünyayı paylaşmaya çalışıyor.

Lenin Doğu'daki Ulusal Kurtuluş hareketlerine büyük bir önem veriyor, bu hareketleri destekliyordu. Bugünkü Sovyet Birliği yönetimi ise Doğu'daki Kurtuluş Savaşları karşısında tam bir şöven tavır içindedir.

SORU: Türkiye Kürdistanındaki mücadeleye ilişkin söyleyecekleriniz varmı?

CEVAP: Türkiye Kürdistanındaki mücadelenin önündeki en önemli engel emperyalistler ve iç gericiliktir. Bu nedenle, Türkiyenin bağımsızlığını kazanması her türlü yabancı gücün Türkiye'den kovulması en önemli sorundur. Kürt halkı bağımsızlık mücadelesinde, Türk işçi ve köylüleriyle güçlü bir birleştirmelidir. Demokratik, bağımsız bir hükümetin kurulması için ortak mücadele edilmelidir. Bu hükümet içinde ulusların kendi kaderlerine saygı gösterilmesi şarttır. Türkiye'deki devrimin gerçekleştirilmesi için Türkiye'deki devrimciler, bölgelerimizdeki devrimci hareketlerle tam bir dayanışma içinde olmalıdır.

SORU: Irak, Türkiye, Suriye, İran'daki kürt halkının aynı parti içinde örgütlenerek, eş zamanlı bir bağımsızlık mücadelesi vermesi mümkünmüdür?

CEVAP: Mümkün değildir. Bölgedeki Kürt halkının bir çok ortak özellikleri olmasına karşılık aralarında, ekonomik, siyasi ve toplumsal olarak önemli farklılıklar vardır. Her şeyden önce mücadele ettikleri düşman farklıdır. Mücadelenin sürdüğü bir ülkede ABD hegemonyası vardır. Bir diğer ülkedeki iktidar Sovyet yanlısıdır.

Öte yandan devrimin olgunlaşma şartları da her ülkede farklıdır. Bir ülkede devrimin şartları hazırken bir diğerinde şartlar daha olgunlaşmamıştır.

Bunun gibi sayabileceğim bir çok sebeble bütün Kürt halkının aynı parti içinde toplanması, eş zamanlı bir mücadeleyi sürdürmesi olanaksızdır.

Bence asıl önemli olan sorun bölgedeki sadece Kürt halkının değil, diğer milliyetlerden halkların da emperyalizm, faşizm ve gerici rejimlerin baskısından kurtulmasıdır. Her ülkede bu gerçekleştikçe diğer ülkeye yardım olacaktır. Bölgede emperyalizmin ona bağlı gerici rejimlerin zayıflatılması halkların birbirine yapacağı en önemli yardımdır.

Bu nedenle biz, inanıyoruzki, Irak Kürdistanındaki devrimi-Irak Devrimini-ne kadar erken gerçekleştirirsek diğer ülkelerdeki Kürt halkına ve diğer milliyetlerden halklara en büyük yardımı yapmış olacağız.

Dikkat etmemiz gereken bir konuda dar bir milliyetçilik anlayışından kurtulmaktır. Çağımızda dar bir milliyetçilik anlayışı bizi kesinlikle devrime götürmez.

SORU: Gazetemiz aracılığıyla Türkiye halkına ve devrimcilerine iletmek istedikleriniz varmı?

CEVAP: Biz Türkiye'deki devrimci hareketin güçlenmesini kendi gücümüzün artması olarak değerlendiriyoruz. Bu nedenle Türkiye'deki anti-revizyonist bütün gruplar ve devrimcilerin birleşmesi en büyük arzumuzdur.

Türkiye'deki bütün devrimci, ilerici ve yurtsever grupları, Kürt Ulusunun sorunu ile daha fazla ilgilenmeğe çağırıyoruz. Demokratik devrimde Kürdistan tarafından verilecek mücadelenin önemi açıktır. Kürdistan ise feodalizmin hala en yaygın olduğu bir bölgedir. Bu nedenle devrimciler, feodalizme ve milli zulme karşı mücadelelerini Doğuda yoğunlaştırmalıdırlar.

Bu dönemde devrimcilerin tek dostu yine devrimcilerdir. Dünya devrimci hareketine büyük zararlar vermiş revizyonist politikaya karşı birleşmeliyiz. Bölgedeki bütün devrimciler birbirlerine destek olmalı, güç birliği yapılmalıdır. BİTTİ

Sosyal emperyalist yayılmayı halkın çelik yumruğu durduracak

Sosyal emperyalizm ve yerli işbirlikçi hakim sınıflar, özellikle sosyal faşistler alçakça demagojileri kullanarak halkımızı kandıramayacak, adım adım gelişen Sovyet yayılmasını gizli tutamayacaklardır

Çağlayangil'in "Sovyetler Birliği ziyareti" yeni, ağır kölelik "anlaşma"larının halkımızın kollarına pranga vurduğu kara bir "ziyaret" olarak tarihe geçecektir.

Sosyal - emperyalistlerin bu "ziyaret" sırasında ve imzalanan anlaşmalarda ne gibi yağma planları ileri sürdükleri bilinmiyor. Rus emperyalistleri, yarı-sömürge ülkelerle sürdürdükleri sömürü ilişkilerinde son derece kurnaz davranmakta, bu konuda istatistik yayınlamaktan bile büyük ölçüde kaçınmaktadırlar. Verdikleri kredilerin karşılığını büyük ölçüde ayni olarak almaları bu ilişkilerin açık seçik ortaya çıkmasını geciktirmektedir.

Buna rağmen revizyonistlerin "devletten devlete", "Sovyet halkından" "Türk (Türkiye değil) halkına yardım"safsatalarının boş ve ikiyüzlü zırvalar olduğu belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştır.

"Halka ve proletaryaya" "yardım" olarak yutturulmaya çalışılan "yardımların" Hindistan halkını ne hale koyduğunu sadece günlük gazete takip edenler bile çok iyi bilmektedir.

Sovyetler'ın Hindistan'a el atmaları o ülkede yoksulluğu yoğunlaştırmış, doğal kaynakların Rusya'ya akmasına yolaçmış, halk üzerindeki baskı bu Rus "yardım"larıyla alabildiğine arttırılmış, devrimciler Rus helikopterleri ve zırhlı araçlarıyla katledilmişlerdir

Bu bir dizi başka ülke için de aynı şekilde olmuştur. Afganistan, Irak, Mısır bunların arasında sayılabilir.

Bu tür ülkelere, şimdi açık açık Sovyet işgali altında bulunan Angola'yı eklemeliyiz. Büyük bir kahve üreticisi olan Angola'nın kahve serveti, dunya fiyatlarından % 33 ucuza, Sovyetler Birliği tarafından talan edilmektedir.

Bundan bir yıl kadar önce ülkemize ihraç edilen 10 milyar liralık Sovyet emperyalist sermayesi onun arkasından yeni alınan 27 milyar kredi ülkemizin servetlerinin, doğal kaynaklarının ve ekonominin çeşitli sektörlerinin büyük ölçüde Sovyet denetimine girmesine, halkımız üzerindeki faşist zulmün yoğunlaşmasına ve yoksulluğun alabildiğine artmasına yol açacaktır.

Bu etkiler şimdiden görülmektedir.

Yakında imzalanacağı elaltından piyasaya sürülen siyasi belge, güneyde Rus'lara deniz üssü verileceği söylentileri,

gittikçe artan Rus sermaye ihracı; tüm devrimcilerin ve yurtseverlerin, revizyonist etkilerden arınarak, teslimiyetçi uzlaşmacı anlayış ve çizgileri

terkederek proletaryanın devrimci bayrağı altında toplanmasının bir an önce gerçekleşmesini zorunlu kılmaktadır.

Bütün devrimciler, yurtseverler bu alçakça emellere karşı çıkmalı, her iki süper devlete karşı mücadele yükseltilmelidir.

Bu taktirde iki süper devletten birisinin bıraktığı boşluğu diğerinin doldurması tehlikesi de ortadan kalkar. Her alanda dişe diş mücadele birinin yerini diğerinin doldurmasına karşı panzehirdir.

Sosyal-emperyalist yayılma, halkın çelikten yumruğu karşısında darmadağın olacaktır.

Bütün devrimciler, yurtseverler bu alçakça emellere karşı çıkmalı her iki süper devlete karşı mücadeleyi yükseltmelidir

Sovyet sosyal-emperyalizminin sömürü maskesi: Sahte Marksizm

Sovyet sosyal-emperyalistleri bütün bu tahrifatları dünyayı yağmalamak ve istila etmek amaçlarını örten bir sis perdesi örmek için kullanıyorlar

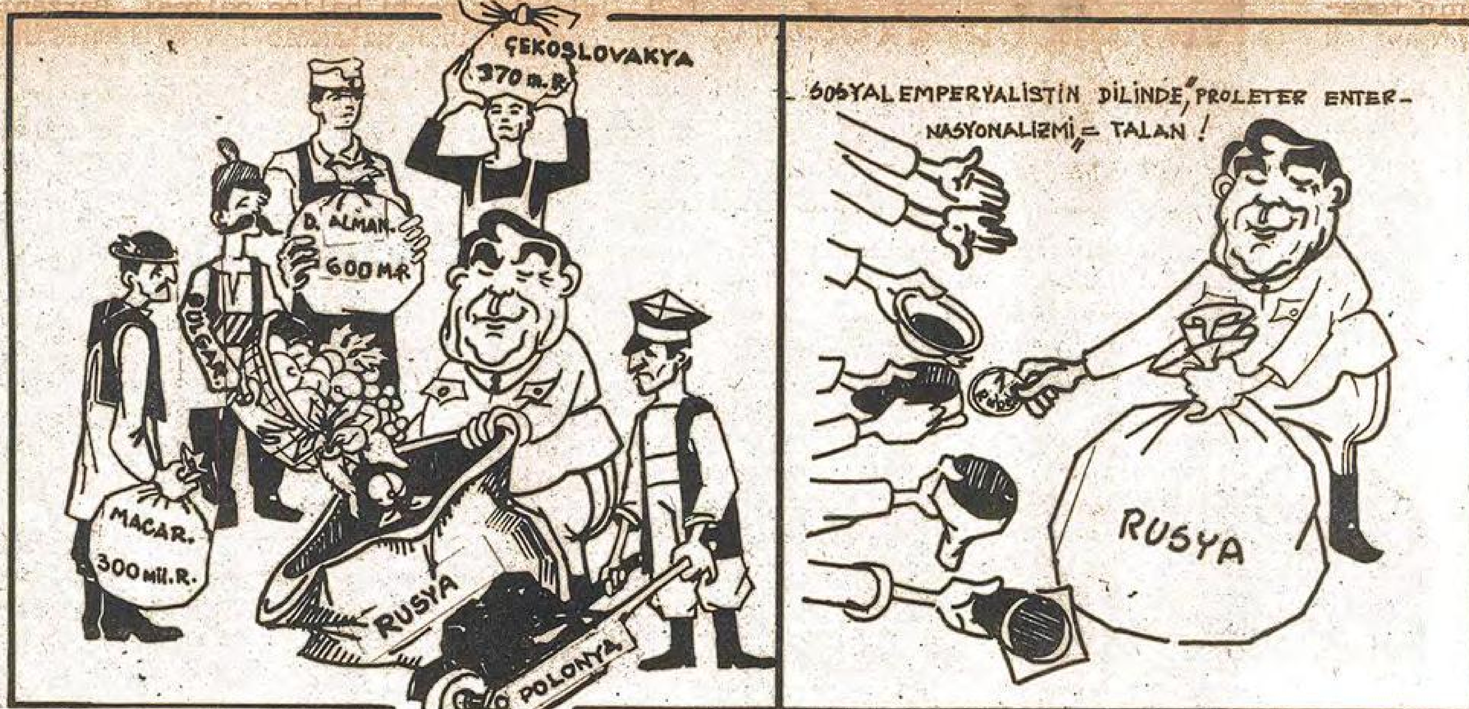
Sosyal emperyalistler ezilen ulusların doğal zenginliklerini ve iş gücünü sömürürken Marksizm maskesi takmaktadırlar. Sömürücü yüzleri açığa çıkmasın diye ve ezilen ulusları rahatlıkla sömürebilmek için onlara kendi modern revizyonist tezlerini Markizm-Leninizm diye yutturmaya çalışıyorlar. Revizyonist sömürücü politikalarının Leninin politikası olduğunu söylüyorlar, sömürücü politikalarını Leninizm diye yutturmaya çalışırlarkende mecburen Lenine atıf yapıyorlar. Ama nasıl? iki yüzlüce, Marksizm-Leninizmi tahrif ederek, onun özünü yok ederek.

İşte tahrif ettileri Leninin bir sözü de şunlardır:"Bütün milletlerin proletaryası tarafından yekpare ve tek bir ortak plân gözetilerek düzenlenen tek bir dünya ekonomisi yaratılmasına doğru bir eğilim vardır.Bu eğilim daha şimdiden kapitalist dünyada kendini belli etmiştir. Sosyalist düzende daha da geliştirilip tamamlanması kaçınılmazdır... "(Sağ ve Sol sapmalar, Lenin S.119)

Leninin burada ne söylemek istediği açıktır yani burada anlatılmak istenen ülkelerin milli ekonomilerinin sadece kendi milli sınırları çerçevesinde kalmayıp uluslararası bir niteliğe de sahip olduğu ve bu eğilimin gittikçe güçlendiği ve sosyalist devletler kurulunca bunlar arasındaki ilişkilerin dahada güçleneceği ve bu gelişmenin Leninin yukarda belirttiği eğilimi dahada geliştireceğidir ayrıca Leninin bir çok eserlerinde ortaya koyduğu gibi milli sınırlar, milli ekonomiler sosyalizmin kurulmasıyla birlikte erimeye, yok olmaya yüz tutarlar ama bunlar dünya ölçüsünde sosyalizm kurulana kadar var olurlar hatta Leninin dediği gibi Halklar ve ülkeler arasında Ulus ve Devlet bakımından farklar"... ki bu farklar, dünya ölçüsünde Proletarya diktatörlüğü kurulduktan sonra bile uzun, pek uzun zaman devam edecektir... "(Sol Komünizm bir çocukluk hastalığı Lenin S.99) Yine Marksizmin-Leninizmin öğrettiği gibi ancak milli ekonomiler, milli sınırlar emperyalizmin sömürü ve baskısına karşı korunduğu müddetçe bu objektif sürecin hızla gelişmesi söz konusu olur.

Milli ekonomiyi temel alıp sosyalizmi inşa etmek revizyonistlerin, iddia ettikleri gibi enternasyonalizme aykırı değil tam tersine onun sağlanması için zorunludur nasılki devletsiz bir topluma varabilmek için Proletaryanın devletini kurmak ve onu, tarihi görevini yerine getirene kadar tüm yönleriyle sağlamlaştırıp ayakta tutmak devletsiz topluma varmaya, her türlü devleti yok etmeyi amaçlamaya aykırı değilse aksine onun için zorunluysa milli ekonomiyi temel almakta tek bir dünya ekonomisi yaratmaya, onu amaçlamaya aykırı değil tam tersine onun oluşması için zorunludur.

Şimdi, sosyal emperyalistlerin

Leninin bu görüşlerini tahrif eden Revizyonist teoriler icad edip ve bu teorileri kendilerine diğer ulusları sömürmek için ideolojik bir kılıf yapıyor ve yaptıktan sonra fiiliyatta nasıl davranıyor ve ezilen ulus ve halkları nasıl sömürüyorlar. Ona bakalım.

Sovyet revizyonistleri "Ulusal sınırların kalktığını","Milli ekonomilerin bütünlüşmesi gerektiğini"söylemektedirler ve bunu askeri ve siyası güçlerine dayanarak doğu avrupa ülkelerine uygulamaktadırlar.1971 yılında COMECON (Karşılıklı Ekonomik Yardımlaşma Konseyi) "çok yönlü iktisadi bütünleşme programı"nı onaylamıştır bu program aracılığıyla Sovyet revizyonistleri Doğu Avrupa ülkelerini tüm iktisadi alanlarda kendilerine bağımlı uydu ekonomi kolları haline getir mişlerdir.

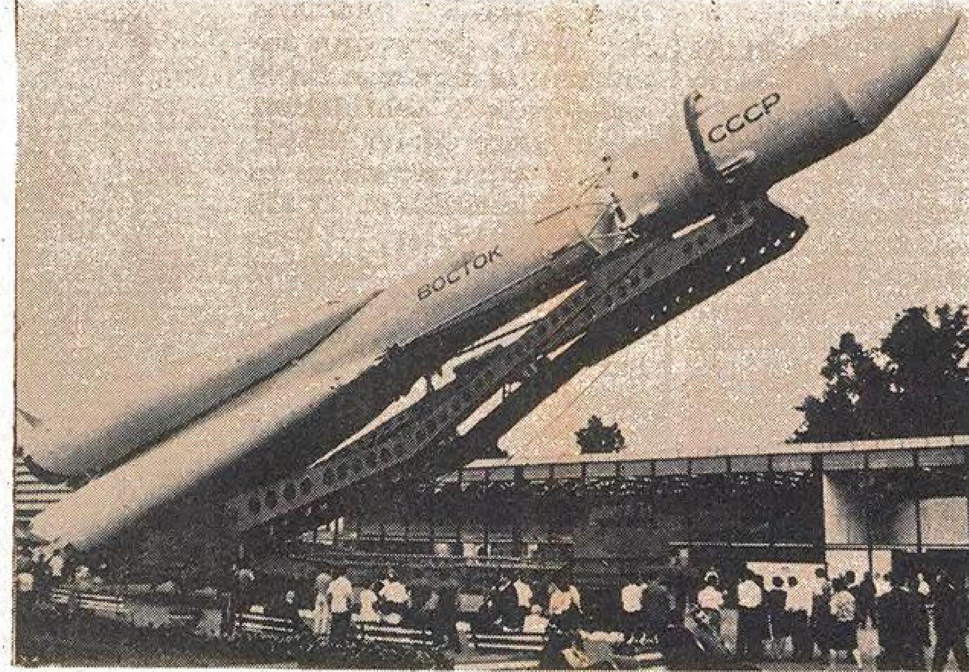
Sovyet revizyonistlerinin "Uluslararası iş bölümü","uzlaşma","karşılıklı bağımlılık", "Uluslararası yardımlaşma," "Devletler arası ortak mülkiyet","Milli iktisadi planların koordinasyonu" vb. tezleri ne işe yarıyor bütün bunlar" sınırlı egemenlik","iktisadi bütünleşme programı"nı uygulamak için yardımcı tezlerdir. Yani yukarda aktardığımız Lenin in sözlerini kendi iğrenç emellerine maske edebilmek için icat ettikleri yan revizyonist tezlerdir.

"Uluslararası iş bölümü" demek doğu avrupa ülkelerinin Sovyet sanayisi için gerekli olan hammaddeleri sağlamak, Sovyetlerin ihtiyacı olan tarım ürünlerinin Doğu Avrupa ülkeleri tarafından sağlanması demektir.

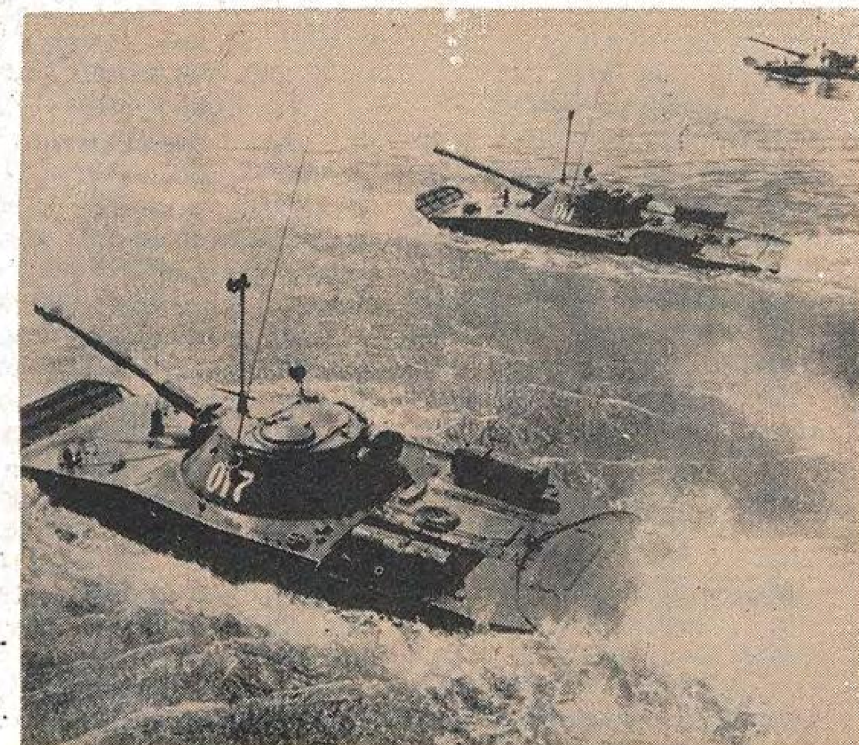
"Uluslararası iş bölümü"ve"uzmanlaşma" teorisine göre COMECON'un programında; Bulgaristan esas olarak tarım alanında, Moğolistanda hayvancılık alanında "uzmanlaşma" yapacaktır. Sovyet revizyonistleri Bulgaristan'ı "uzmanlaşma" adı altında tamamen kendine tarım ürünleri yetiştiren bir ülke haline getirmişlerdir ve Bulgaristan tarım ve hayvan ürünlerinin % 58'ini Sovyetlere ihraç etmek zorunda kalmıştır. Yine 1971-1975'te imzalanan ticaret anlaşmasına göre Moğolistan her yıl Sovyetlere 7 yüzbin ton et vermek zorundadır ki bu da iki milyon beş yüz bin koyuna eşittir Sovyetler diğer ülkelere her hangi bir üretim dalında" uzmanlaşmalarını" tavsiye edip ve bunu zorla uygulattırırken kendisi bütün üretim dallarında uzmanlaşmada serbesttir. Zaten Sovyet revizyonistleri Doğu Avrupa ülkelerine" bazı sanayi dallarını geliştirmelerinin lüzumsuz ve yararsız olduğunu açık ça söylemiştir buna sebep olarak da kendisinin" bu sanayi dallarını kurmuş olduğu"nu ve diğer ülkelerin bu sanayi dallarının ürettiği mallara olan ihtiyaçlarını karşılayabileceğini göstermektedir.

Böylece Sovyet revizyonistlerinin iddia ettikleri gibi "karşılıklı bağımlılığın"da tek taraflı bağımlılık olduğu açıkça görülür. Nihayet sadece Demokratik Alman Cumhuriyeti tabii gaz ihtiyaçlarının % 100'ü, petrol ihtiyaçlarının ise % 90 açısından Sovyetlere bağımlı durumdadır Bulgaristanin Sovyetlere ithalat oranı % 80 dir yine Moğolistan petrolünün % 90'ını Sovyet emperyalistlerinden karşılamaktadır.

Sovyet revizyonistleri daha da ileri giderek "Uluslararası. iş bölümü" teorilerini Doğu Avrupa ülkelerine uygulamakla yetinmeyerek Asya Afrika ve Latin Amerika ülkelerine uygulamaya çalışmaktadırlar. Brejnev bu ülkelerin Sovyetlerle" iş birliği" yapmaksızın" bağımsız bir milli ekonomiyi kurmayı güvence altına alamayacak"larını söylemektedir. Düşünün ki bütün ülkelerin bağımsız milli ekonomilerini kurabilmeleri ancak Sovyet revizyonistleriyle"işbirliği" kurulmasına bağlıymış! yoksa milli ekonomilerini güvence altına alamazlarmış! hadi, Sovyetlerin Sosyal emperyalist olduğunu bir an için kabul etmeyelim. Yani Sovyetlere Sosylist diyelim. Peki ülkelerin kendi ekonomilerini emperyalizmin sömürüsünden koruyabilmeleri yalnız bir sosyalist devletle kurulan işbirliğine bağlı olabilirmi? Olamazsa bu teori niye icat ediliyor?

Bütün amaçları dünyayı azgınca sömürmek olan sosyal emperyalistler "Silahsızlanma" safsatası altında sürekli silahlanıyorlar.

Sovyet revizyonistleri bu" uluslararası iş bölümü "ve" uluslararası yardımlaşma teorilerinin ne işe yaradığını şöyle izah ediyorlar Kosigin: "bu işbirliği, Sovyetler birliğinin uluslararası iş bölümünden daha iyi faydalanmasını mümkün kılar. Bu ülkelerden pamuk, yün, deri, demir dışında işlenmiş madenler, bitkisel yağ, meyva kahve, kakao, çay ve diğer hammaddeler ve çeşitli mamül maddeler gibi geleneksel ihraç mallarını gittikçe artan miktarda satın almamız mümkün olmaktadır. Ve yine Sovyet revizyonist elebaşılarından biri olan Kostov; "yaptığımız iktisadi ve teknik yardımların karşılığını ödemek için gelişme yolundaki ülkeler bize, işlenmemiş maden, petrol, tabii gaz, pamuk, tahıl, kauçuk yağ, kakao, kahve ve çay gibi ürünler verirler bu sayede Sovyet Milli ekonomisinin ihtiyaçları daha iyi karşılanmış olur."

Görüldüğü gibi" geleneksel ihraç malları listesi de Sovyet revizyonistlerinin "uluslararası iş bölümü","uluslararası yardımlaşma"," işbirliği" dedikleri şeylerinde diğer ülkelerin Sovyet ekonomisine gerekli olan hammaddeleri sağlamak, Sovyet revizyonistlerinin tarım ürünleri ihtiyacını karşılamak"tır. "Yardımın amacıda Sovyet milli ekonomisinin ihtiyaçlarını daha iyi karşılamaktan başka bir şey değildir. Ne güzel"yardım" ve ne kadar iyi niyetli (!) amaçlarla verilmiş sözüm ona yardım.

Oysa Lenin şunu söylüyordu:"Toprak bütünlüğüne, egemenliğe karşılıklı saygı, karşılıklı saldırmazlık içişlere karışmama, eşitlik, ve karşılıklı yarar ilkeleri, Ve "barış içinde bir arada yaşama" politikası, ekim devriminden sonra Sovyet Cumhuriyetini ayakta tutmak için verilen dişe diş mücadele içinde doğdu." Lenin diğer ülkelerle Sovyetler Birliğinin kuracağı ilişkilerde bu ilkeleri temel alacaklarını açıkladı ve bunu uyguladı. Şimdi, hain Sovyet dönekleri Leninin yolundan gittiklerini iddia ediyorlar. Peki Sovyet revizyonistlerinin "sınırlı egemenlik" teorileri Leninin, Sovyetlerin, diğer ülkelerle kuracağı ilişkilerde temel alması gerektiğini söylediği ilkelerden biri olan toprak bütünlüğüne ve egemenliğe karşılıklı saygı ilkesini ayaklar altına almıyormu? Sovyet revizyonistleri şimdiden "Milli sınırlarının kalkması gerek" derken bu ilkeyi çiğnemiş olmuyorlar mı, bu ilkeyi çiğnemek amacıyla bu revizyonist tezlerini uydurmuyorlarmı? Elbetteki evet. Dahası var Sovyetl revizyonistleri "uluslararası iş bölümü","iktisadi bütünleşme" vb. tezleriyle Leninin yukarda söylemiş olduğu eşitlik, ve karşılıklı yarar ilkelerini bir tarafa atıp tek taraflı yarar ve eşitliksizliği getirmiş olmuyorlarmı? Tabiki oluyorlar.

Sovyet revizyonist elebaşıları hala Leninin yolundan gittiklerini iddia edip dursunlar. Dünya Halkları bütün bu sahtekarlıkları bir bir açığa çıkaracaktır.

KISACASI SOVYET SOSYAL EMPERYALİSTLERİ BÜTÜN BU TAHRİFATLARI DÜNYAYI YAĞMALAMAK VE İSTİLA ETMEK AMAÇLARINI ÖRTEN BİR SİS PERDESİ ÖRMEK İÇİN KULLANIYORLAR. AMA ONLARIN SİS PERDELERİ EZİLEN HALKLARIN VE ULUSLARIN UYANIŞIYLA BİRLİKTE, GÜNEŞİN ÇIKIŞIYLA DAĞILAN SABAH ÇİĞİ GİBİ DAĞILMAYA MAHKUMDUR.

YER DARLIĞI NEDENİ İLE İŞ Çİ-KÖYLÜ MEKTUPLARINI BU HAFTA YAYINLIYAMIYORUZ.

UŞAK HALKI EVLATLARINI FAŞİSTLERİN ELİNE BIRAKMADI

Halkı uğruna çarpışıp şehit düşmek kadar yüce başka bir ölüm yoktur.

Onlar devrime inandıkları için, halka hizmet ettikleri için ellerinde taş ve sopalarla makinalı tüfekler karşısında ölümsüzdürler.

Halkın Kurtuluşu Uşak olayları yaralıları ile konuştu

H.K.- Olaylar nasıl başladı? Nasıl gelişti?

– Haydar'ın cenazesini öğrenciler okula getirdiler. İçerde oturuyorlardı. Polis okulu bastı. Biz akrabalarımızın evinde oturuyorduk. Ev okula yakındı. Silah sesleri ile uyandık. Okuldaki öğrenciler "halkımız buraya" diye bağırıyorlardı. Herkesin anası babası okulun önüne doluştu. Ertesi sabah biz de okula gittik. Okula gittim ve oğlumu sordum. Oğlumun işkencede olduğunu öğrendim. Yolun kenarındaki bir eve girdim. Toplanan halk öğrencilerin serbest bırakılmasını istedi. İki kadının jandarmanın üzerine yürüdüğünü gördüm. Jandarma ve polis halka ateş etmeye başladı. Ben pencereden dışarıya bakarken polis kurşunlarıyla vuruldum.

H.K.- Komandoların saldırısına polisin ve jandarmanın katılmasını nasıl değerlendiriyorsun?

– Bunların hepsi halkı ezmek için birlik olmuşlar. Haydarı vuranlara da tabancayı polis vermiş.

H.K.- Polisin halka karşı saldırmasına ne diyorsun?

– Bu nasıl devlet, nasıl kanun. Besbelli ki hepsi halka karşı.

H.K.- Tutuklu 180 kişiyi nasıl geri aldınız?

– Hep birlik olup direndik, mücadele ettik ve aldık. Oğullarımızı, kızlarımızı o köpeklerin ellerine bırakacak değildik ya!

H.K.- Valinin ve emniyet müdürü gibilerinin tavrı nasıldı?

– Hepsi faşisttir; valisi, emniyet müdürü hepsi. Onlar halkı ezmeye çalıştılar. Ama yapamadılar. Çok korktular. Yüzlerce cemse jandarma getirdiler. Halkın üzerine yaylım ateşi açtıranlar bunlardır. Kadınlarımıza bile saldırdılar. Bir kadının dövülüşünü görmüşler.

Uşak'ta faşist terör

Haydar Öztürk ve Semiha Özoğuz arkadaşlarımızın ölümüyle sonuçlanan olayları anlatmadan önce Uşak'ta verilen mücadelenin yakın geçmişi hakkında kısa bir açıklama yapmak, bugünkü olayları da aydınlatıcı nitelikte olacaktır.

Eğitim Enstitüsü'ne faşistlerin doldurulmasından sonra, polis-jandarma okul idaresi ve sivil faşistlerin işbirliği ile saldırılar başladı. Bu saldırılar okul içinde devrimcilere, okul dışında ise Yay-Kur, liseler ve halka yönelikti.

Bizler faşist saldırılara karşı mücadelede ilk adım olarak faşistlerin işgali altındaki Eğitim Enstitüsü'ne toplu halde ve sürekli olarak gitme kararı aldık. Bu kararın "Devrimci Gençlik" taraftarlarının yüzünden tam olarak uygulanamamasına rağmen okulu terketmedik.

Bundan 3,5 ay kadar önce de faşist teröre karşı, devrimci şiddetle karşı koyma kararı aldık. Yay-Kur ve liselerdeki saldırgan faşistler okullara alınmadı. Eğitim Enstitüsü ve İmam Hatip okulundan gelen saldırılar işçi-işsiz ve öğrenci gençlik tarafından bozguna uğratıldı. Faşist saldırganlara karşı koymaya başladığımız andan itibaren sürekli polisle karşı karşıya geldik. Birliğimiz ve bilincimiz pekiştikçe polise karşı da kararlılıkla mücadele ettik.

USAK OLAYLARI NASIL GELİŞTİ?

17 Mart günü faşist beslemeler, okula gelen devrimci, yurtsever öğrencileri sınıflara hapsederek, sopa, demir çubuk, ve zincirlerle dövmeye başladılar. Haber Yay-Kur'a gelince tüm öğrenciler arkadaşlarını kurtarmak için ileri atıldılar. Eğitim Enstitüsünden otomatik silahlarla açılan yaylım ateşiyle, Haydar Öztürk arkadaşımız ağır yaralandı. Koma halinde kaldırıldığı devlet hastahanesinde faşist doktor KEMAL SAVAŞ'ın müdahale etmemesi sonucunda can verdi. Çatışmanın duyulmasıyla toplanan 5.000 kadar halk şehitlerini almak üzere Devlet Hastanesine doğru yürüdü ve kararlı mücadeleleri ile cenazeyi aldılar. Daha sonra çeşitli devrimci sloganlar ve marşlar söyleyerek Yay-Kur'a geldik. Burada kısa bir törenden sonra nöbete geçtik.

Havanın kararmasıyla birlikte halk evlerine çekildi. İçerde 400 kişi kadar kalmıştık. Bir kısım arkadaşlar ertesi sabah yapacağımız gösterinin hazırlıklarına koyuldular.

Saat 23'e kadar hiç bir polis ve jandarma yoktu. 23'ten sonra bir toplum polisi arabası binanın yakınında durdu. Biraz toplum polisi ile nöbetçi arkadaşlar arasında tartışma başladı, diğer arkadaşlar da gürültüyü duyup dışarı çıktılar. O anda toplum polisleri jopla saldırıya geçtiler. Cevre sokaklarda mevzilenmiş olan polis ve jandarma da tabanca, hafif makinalı tüfek ve tüfeklerle yaylım ateşine başladılar. 15-20 arkadaşımız yaralandı. Binanın ikinci katında aşağıya bakmakta olan Semiha Özoğuz arkadaşımız da üzerine açılan ateşle yaralanarak aşağıya düştü, yerinden doğrulmaya çalışırken makinalı tüfekle tarandı ve cansız yere yığıldı.

Gözü dönmüş polisler her tarafa azgınca saldırarak bodrum kata indiler. 100 kadar devrimci, şehit Semiha arkadaşımızın cenazesini alıp Haydar arkadaşın yanındaki odaya koydular ve savunmaya geçtiler.

POLİS KAÇIYOR!

Bodrum katında bulunan bir avuç sosyal-faşist teslim olmamız gerektiğini savundular. Biz bütün arkadaşlara kesinlikle teslim olmayacağımızı, faşistlere karşı ölünceye dek direneceğimizi söyleyerek arkadaşların moralini ve direnme gücünü yükseltmeye çalıştık. "Devrimci Gençlik" taraftarı bir kaç arkadaş ta teslimiyet yolunda sözler söylemeğe başladılar.

Bu arada dışardan yüzbaşının halk düşmanı sesi "Teslim olun, yoksa hepiniz öldürüleceksiniz, yukardan emir aldık" diye bağırıyordu. İçeriye sis bombaları atmağa başladılar. Bütün çabamıza rağmen bunların etkisinden kurtulamadık. Çok az çıkan sesimizle kimsenin dışarı çıkmamasını bağırıyorduk. Bu arada kapı açıldı ve bir ses "Teslim oluyoruz" dedi. Sonradan bu sesin sosyal-faşistlere ait olduğu anlaşıldı.

Okulu basan polis ve jandarma bütün öğrencileri tekme ve dipçik darbeleriyle arabalara sokup şehir dışında bir yere götürdü. İki odaya 150'şer kişiyi doldurdular. Sonra herkesi beşer kişilik gruplar halinde başka bir odaya alıp sıra dayağı attılar. Kız arkadaşlara da sarkıntılık ettiler. Ağza alınmaz küfürler savuruyorlardı. Bu 300 kişi içinden özel olarak seçilen 20 kişiye ağır işkence yaptılar. Bu yirmi kişiden biri olan Hami Özer arkadaşımız hafızasını yitirdi.

Yay-Kur binasının 3. katında bulunan 60-70 kişilik bir grup sabaha kadar direndi. Sabah olunca bütün okulların öğrencileri, analar, babalar, bacılar, okulun önüne toplandı. Yay-Kur'un önünde bulunan jandarma ve polis halkı dağıtmak istedi. Ama Uşak halkı evlatlarını faşistlere teslim etmemekte kararlıydı, eline geçirdiği taş ve sopalarla polis ve jandarmayı dağıttı ve 3. katta direnen arkadaşlarımızı kurtardı. Elindeki sopayla jandarma subayının üzerine hücum eden bir ana "Biz sen öldüresin diye mi doğurduk onları?" diye haykırıyordu. Yaşlı bir amca "En nihayet üç günlük ömrüm var, onu da alın. Korkmuyorum" diye bağırıyordu.

Arkadaşlarımızı kurtardıktan sonra bütün halk sloganlar atarak yürüyüşe geçtik. Belediye binası önünde toplanıp belediye başkanı ile görüştük. Başkan, ana ve babalar valiye gittiler. Bu sırada sayımız 10.000'i buldu. Hükümet binasının önüne geldik. Halk marşlar söyleyerek, tutukluların serbest bırakılması için haykırdı. Faşist vali halkın üzerine yaylım ateşi açtırdı. Ateş kesilince herkes ileriye atıldı. Ama her seferinde halkın üzerine yeniden ateş açıldı. Yirmi dakika süren müsademede binlerce mermi yakıldı. Faşist polis ve jandarma onlarca kişiyi ağır şekilde yaraladı.

Halkın kararlılığını gören vali istekleri kabul etmek zorunda kaldı. Bütün tutukluları bıraktı. Halk hükümet binasını kuşattı. Binanın önündeki direğe bayrak çektiler. Daha sonra halkımız şehit düşen evlatlarına saygı için bayrağı yarıya indirdi.

Faşist iktidar şimdi Uşak şehrini işgal altındaki bir sömürge vilayeti gibi görüyor. Toplam 5.000 kişilik ordu birlikleri şehri kuşatmış durumda. Sömürgeci orduların birlikleri gibi halktan korkuyorlar. Şimdilik olaylar durdu. Ama halkın öfkesi yatışmadı, kini ve nefreti sönmedi. Halk faşistlere yeterli dersi vermedikleri için pişman. Yay-Kur çevresindeki ev kadınları şöyle diyorlar: "Bizi dışarı çıkarmadılar. Her evin kapısına asker diktiler. Korktular bizden. Yoksa evlatlarımızın yardımına gelirdik. Polise, jandarmaya kıydırmazdık onları."

Faşist hainlerin kaderi ellerinde en gelişkin ölüm kusan silahlarla halkın karşısında yokolup gitmektir

HALK KİTLELERİ Baş.ta.sa.1'de

faşistler, seçimleri tam da kendi sınıf çıkarlarına uygun bir siyasi adım olarak görüyor. Onlar, halkı afyonlamak ve saldırılarını yoğunlaştırabilmek için "erken seçim" sloganında birleşmişlerdir.

CHP yönetimi uzlaşmacı, teslimiyetçi bir çizgide diretmekte, halka büyük zarar vermekte ve halk saflarında gelişen başkaldırma ve mücadele eğilimlerinin üzerine kül serpmektedir.

Bu gün faşistler de sosyal-faşistler de reformistler de halka "mücadele etme" – Oy ver! çağrısı yapmaktalar. Faşistlerin ve sosyal-faşistlerin doğrudan amacı faşist diktatörlüğü pekiştirerek, kitleleri daha yoğun olarak ezmektir.

CHP reformist yönetimi, onlarla uzlaşmakta, her ikisi ile de teslimiyetçi bir siyaset izlemektedir.

Halkın mücadelesine yasak koyanlar, kendileri alabildiğine "özgür"ce halka saldırmakta, jandarma, polis ve sivil faşist zulmü durmaksızın artmaktadır. Bu saldırı cevapsız kalıyor mu? Elbette hayır.

Halk faşist terör karşısında halk bütün olumsuz etmenlere rağmen, çelikten kurulu bir yay gibi gerilmekte ve boşandığı zaman fırtına gibi esmektedir.

Devrimcilerin görevi bu günkü koşullarda mücadelenin daha da yükselmesini sağlamak, kitlelerin siyasi önderliğini yapmak mücadeleyi doğru hedefere yöneltmektir.

"Erken seçim" taktiğinin sadece yeni bir saldırı olduğu anlatılmalı; bu seçim'in halkın devrimci mücadele azmini akıtıp tüketmesine asla izin verilmemelidir.

Seçimlere doğru bütün muhalefeti ezmek amacıyla faşist terör alabildiğine azgınlaşacaktır. MC bütün temel hak ve özgürlükleri kan denizinde boğazlamaya çalışacaktır. T"K"P ve diğer sosyal-faşistler de bu yolun takipçisi olacaktır.

Malatya'da ve Uşak'ta halkın kahramanca ve kararlılıkla yürüttüğü kitle mücadelelerini dikkatle incelemeli ve bunlardan dersler çıkarmalıyız. ODTÜ'de, İTÜ'de ve başka yerlerde süren direnişleri bütün gücümüzle desteklemeli ve faşistlerin sosyal-faşistlerin yoketmeye, reformist CHP'nin üzerine kül serpmeye niyetlendikleri mücadele alevlerini körüklemeliyiz.

Seçimlere kadar ki dönem içinde yoğunlaşacak faşist, sosyal-faşist terörle karşı mücadelede halkın muazzam gücü örgütlenip proleter siyasi önderlik altında toplandıkça daha da yenilmez ve karşı konulmaz bir hale gelecektir. Faşist ve sosyal-faşist teröre karşı aktif kitle mücadelelerini yükseltelim. Reformist engel ve barikatları parçalayalım. Bütün devrimci ve yurtsever güçlerin halk saflarında toplanması için çalışalım.

İzmir'de

Baş.ta.sa.1'de

şitli yerlerinden gelen 300 devrimci olayı protesto etmek amacıyla Yeşilyurt kavşağını tutarak trafiği on dakika kesmişler. Bir arkadaşın eylemin nedeni konusunda halka bilgi vermesinden sonra, "Kahrolsun Faşistler, sosyal-faşistler" "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Faşist Katillerden Hesap Soralım" sloganını da atarak dağılmışlardır.

Bossa

vensizlik ve nefret doğmuştur.

Geçen yıl ustalara, işçileri daha çok çalıştırmak, bölmek, baskı altında tutmak ve randımanı yükseltmek için işveren zam vermiştir. Bunun üzerine işçiler de zam istemişlerdir. İşçilerin bu taleplerine öncülük eden devrimci işçiler, fabrikada bir direnişi başlatmışlardır. İşçiler arasında büyük bir saygınlık kazanmışlardır. O dönemde tecrit olan sosyal-faşistler, bunu bir fırsat bilerek faşist personel şefine "Bunlar Mao'cu bozkurtlardır. Bunların bizimle ilişkisi yok" diyerek ihbar edip işten attırmışlardır.

Bu direniş üzerine sendika ağası Yetergasa işverenle ortak olup işçilerin işten atılmasına göz yummuştur. Sendika sekreteri Bekir Karaabdurrahmanoğlu ve personel şefinin ortaklığıyla fabrikaya doldurulan faşistler bundan 6-7 ay evvel işçileri MİSK sendikasına kaydetmek için harekete geçmişlerdir. İşçilerin yükselen hareketini bastırmak, mevcut düzeni devam ettirip, işçileri bölüp patronlara satmak amacı ile kurula MİSK sendikasının gerçek yüzünü bilmeyen işçileri çeşitli vaadler, yalanlarla, kendilerine mahsus baskı, terör ve şiddetle, çıkışla tehdit ederek imza toplayan faşistler temsilcileri de satın almışlar ve onları da kullanmışlardır. Bunun üzerine proleter devrimciler ev ev, mahalle mahalle dolaşarak MİSK'in ve faşistlerin içyüzünü, fabrikada dönen oyunları işçilere anlatmışlar ve mücadeleye başlamışlardır. Faşistler devrimcilere zincirlerle, muştalarla saldırarak yok etmeye çalışmışlarsa da yıldıramamışlardır. Bunun üzerine direniş başlamıştır.

Direnişten kendi halk düşmanı amaçları için yararlanmak isteyen sosyal-faşistler, hemen bir devrimcilerle birleştiler. O dönemde bizler pek bilinçli olmadığımızdan, onlarla ittifak yapılabileceği gibi yanlış düşünce sonucu onlarla birleştik. [illegible] sosyal-faşistlerin teşkil ettiği bir grupla sendika yönetimine geldik. Mücadele sürecinde kimimiz onların etkisine girdik, ve onların öncülüğünde çeşitli hatalara düştük ve onların iç yüzünü anlayıp, [illegible]

KAHROLSUN FAŞİSTLER, SOSYAL-FAŞİSTLER,
KAHROLSUN FAŞİST, SOSYAL-FAŞİST, REFORMİST SENDİKA AĞALARI,
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE.

ADANA BOSSA II'DEN BİR GRUP İŞÇİ

DÜZELTME

Gazetemizin 49. sayısında, elimizde olmayan teknik aksaklıklar nedeniyle önemli baskı ve düzenleme hataları mevcuttur.

o 1. sayfada "Yaşamın Zindanlarından Kurtulan Devrimci ve Yurtseverlerin Katline Fırsat Vermeyeceğiz" başlıklı yazının üzerine basılması gereken "GÖZÜMÜZ ÜZERİNİZDE!" cümlesi, baş yazının üzerine basılmıştır.

o 1. sayfadaki "ZANU Heyetini Selamlıyoruz" başlıklı yazının 7. sayfada olması gereken devamı basılmamıştır.

o Başyazı'nın başlığı "Durum ve Görevlerimiz" değil "Yeni Durum ve Görevlerimiz"dir.

o 1. sayfadaki "Hatalarımızı Ortaya Çıkarmada ve Onları Düzeltmede Cesur Olmalıyız" başlıklı yazı ile 8. sayfadaki "Proleter Devrimcilerin Birliği Faşizme ve Sosyal-Faşizme Karşı Mücadele İçinde Gerçekleşir" başlıklı yazının metinleri birbirlerine karışmıştır.

Düzeltir, özür dileriz.

Zanu Heyetini Selamlıyoruz

un yılının fazla bir süredir, emperyalizme, ırkçılığa ve sömürgeciliğe karşı kararlılıkla savaşan Zimbabwe halkının bağımsız bir milli-demokratik devlet kurma mücadelesinde en ön safta yer alan ZANU örgütünün temsilci heyeti, devrimciler yurtseverler ve emekçi halkımız tarafından büyük bir sevgi ve coşkuyla karşılanmıştır.

Bu ziyaret, yüzyıllardır altında inledikleri boyunduruğu parçalamak emperyalizmi tasfiye etmek ve bağımsızlıklarını kazanmak için mücadele eden Afrika halklarıyla aynı saflarda olduğumuzu, bizlere, bir kere daha kuvvetle hissettirmiştir.

ZANU halkını temsil etme şerefini, silah elde kahramanca mücadeleler içinde, kitlelerle kaynaşıp kendi gücüne dayanarak kazanmış bir örgüttür.

Silahlı kurtuluş mücadelesini esas alan, ve silahını ortak düşmanımız olan süper devletlere emperyalizme ve yerli işbirlikçilere doğrultan ZANU'ya ve onun şahsında tüm Zimbabwe'li emekçilere en içten selamlarımızı, dostça ve yoldaşça duygularımızı bir kez daha iletmeyi görev biliyoruz.

Zafer mutlaka halkın olacak. Ve bizden binlerce kilometre uzakta Zimbabwe topraklarında döğüşen emekçi halk ile Türkiye halkı bir gün mutlaka muzaffer ve yoldaşça el sıkışacak, emperyalizmin bir daha çıkmamak üzere mezara gömülüşünü kutlayacaktır.

Kürt Milli

Baş.ta.sa.4'de

ley bırakıp kaçtıktan sonra bile mücadeleye devam eden ve günden güne gelişen güçler, bunun kanıtıdır.

Bugün Irak'ta yeni bir saflaşma, yeni bir toparlanma vardır. Bu saflaşma, eski hatalardan henüz tamamen arınmamış olmakla birlikte, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı milliyetten halkın birlikte seferber edilmesi düşüncesi ve zorunluluğu gerçeğini dile getirmekte ve her gün ileriye büyük adımlar atılmaktadır.

Milli mesele, [illegible]

lerinin her türlü saldırılarından gelebilir. Bu ilkeyi her türlü şovenizmden, ulusal dar görüşlülükten ve milli önyargılardan arındırılmış proletarya hayata geçirebilir. Bu da yalnız "örgütsel ve taktik, pratik ve teorik problemlerde, [illegible] ve milliyet farkı gözetmeksizin, tüm proletaryaya dayanan birleşik, merkezi ve savaşçı tek bir örgüt yaratmakla" (3) mümkün olabilir. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını gerçekleştirmeyi ve ezilen uluslarla ezen ulus arasındaki fiili eşitsizliği kaldırmayı programının temel maddelerinden biri olarak tespit eden bir örgüt, ancak böyle bir örgüt ezilen ulusun fiili eşitsizliği kaldırmayı, ezen ulusun da halk kitlelerinin savunabileceği bir sorun haline getirebilir. Ve işçiler, ve milliyetler arasında gerçek bir güveni ve kardeşliği kurabilir.

(1) Halkın Kurtuluşu, s.48
(2) Halkın Kurtuluşu, s.48
(3) Lenin, "Hareketin Birliği"

Gaziantep Çimento

lerini öğrendik. Bunun üzerine 550 işçi 2 Mart günü direnişe geçtik. Saat 14 sıralarında tüm üretim durmuştu. Tüm arkadaşlar tek bir yürek, tek bir yumruk olarak makinalarımızın başından ayrılmadan örgütlü bir biçimde direnişe devam ederken, 4 saat sonra işveren yöneticileri ile jandarma, polis ve çeşitli devlet yöneticileri fabrikaya geldiler. İçeriyi gezeceklerini söylediler ve gezmeye başladılar. Çeşitli ünitelere gidip işçi arkadaşlarımıza niçin direnişe geçtiklerini, sendikacıların mı direnişe geçirdiklerini sordular. Aldık-

Baş.ta.sa.1'de

ları cevaplar şöyleydi: (bir-iki satılmış işçi düşmanı hainin dışında) "Biz haklarımız verilinceye kadar direneceğiz."

Direniş devam ederken işveren yöneticileri ve diğer devlet yetkilileri ile bizlerin bir araya gelerek meseleyi konuşmayı gönerdiler. İşçi lokalinde toplandık. Çeşitli şeyler görüşülürken işçilerimizden bir kaçı gelen albayı ve başçavuşu tanıdılar. Bunlar daha önce Veliç iplik fabrikası işçilerini coplayan, çeşitli yalan ve vaadlerle arkadan vuran, yine aynı şekilde Hilal iplik fabrikası işçilerine saldırıp, coplayan, öğrenci gençliğe kan kusturan, haklı toprak işgallerini bastıran ordu görevlileri idi. Görüşmeler gelişirken, Oleyis Sendikası Başkanı Ahmet DAŞ ile Tek Gıda-İş Sendikası Başkanı Mustafa BERK ve sendikamız hukuk müşaviri Avukat Sermet Sıvacı gelerek görüşmelere katıldılar. Direniş başlayalı sekiz saat oluyordu ki, işveren yöneticileri olan Türkiye Çimento Sanayii Genel Müdürlüğü görevlileri ile Çimse-İş Sendikası görevlilerinin Antebe gelmek için yola çıktıklarını haber aldık. İşverenler bir protokolla sekiz maddelik haklarımızı vermeyi taahhüt ettiler. Maddelere uyulmazsa tekrar direnişe geçeceğimizi bildirerek, direnişi durdurduk. Ertesi gün tekrar görüşmeye oturduk. İşveren yöneticileri, kararlı olduğumuzu bildiklerinden bizim taleplerimizin yedisini daha kabul etmek zorunda kaldılar. Onbeş madde üzerinde anlaşma yapıldı.

Yapılan eylemin eleştirisini yapmak üzere toplanıp, tahlil ettik. Aşağıdaki dersleri çıkardık:

1. İşverenler siyasi taleplere karşı çok direnmekte, ama işçi sınıfının kararlılığı, onları alt etmektedir.

2. Bir kez daha ordunun, polisin ve devleti meydana getiren diğer organların hakim sınıfların olduğunu daha iyi öğrendik.

Veliç-Hilal fabrikalarından, Profilo direnişinden Gaziantep ODTÜ direnişinden, Pazarcık olaylarından ve binlerce deneylerden dersler çıkararak aynı oyunlara gelmedik.

3. Ancak örgütlü mücadelenin başarılı olacağını öğrendik.

4. Sendikamız olan Çimse-İş Antep Şubesi'nin kararlı, mücadeleci ve her şeyden önce sınıf sendikacılığı yapan bir sendika olduğunu, bizim sendikamızın eksiklikleri olmakla birlikte, işçiler sendika yönetimine şiarının hayata geçirerek, mücadele verdiğini gördük.

5. Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmayacağını öğrendik.

KAHROLSUN BÜYÜK BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARININ FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ,
YAŞASIN G.ANTEP ÇİMENTO FABRİKASI İŞÇİLERİNİN HAKLI DİRENİŞİ,
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET,

Dünü eleştirmek...

Baş.ta.sa.8'de

hazırlamıştır. Ama düzene karşı coşkun bir isyan, revizyonizme, reformizme v.s. karşı bir tepki olarak ortaya çıkan bu hareket, doğru bir siyasi çizgiye ve çalışma tarzına sahip olmadığından nice yiğit, fedakar önderlerini kaybederek yenilmiştir.

YENİLGİYİ HAZIRLIYAN ŞARTLAR.

1971'de devrim arzusuyla dolu olan unsurların önünde, kendilerine rehberlik edecek devrimci bir miras yoktu, teorik yetersizliğin yanında sadece 50 yıldır çeşitli kılıflar altında piyasaya sürülen, köklenmiş bir avuç revizyonist tez, revizyonist, reformist, cuntacı, pasifist hareketler vardı. 1971 hareketi bütün bunlara tepki olarak ortaya çıktı, ama bu revizyonist, reformist v.s. tezleri değişik biçimlerde içinde barındırıyordu. Örneğin devrim arzusu ile dolu olan bu unsurlar, halkın kurtuluşunun ancak silahlı mücadele ile olacağına inanıyorlardı. Ama devrimin, silahlı mücadelenin gereğini kavramış bir avuç aydının değil, kitlelerin eseri olduğu kavranmamıştı. Kitleleri hor gören, onları "devrimci mücadele"nin dışında, seyirci bırakan, bir avuç aydına salon toplantılarında her gün "devrim" yaptıran anlayış, bu kez sol bir yorumla tekrar ortaya çıkıyordu. 1971'in küçük burjuva devrimci çizgisine kaynaklık eden sağdı. Enver Hoca diyor ki:

"Revizyonizmin ihaneti yüzünden hayal kırıklığına uğrayıp Marksizm-leninizmin temel ilkeleri hakkında şüpheye düşen ve yeni teoriler uydurmaya, daha doğrusu eski teorileri diriltmeye çabalayan dürüst devrimci eğilimlere sahip bazı insanlar ve küçük burjuva ideologları var.... Aralarında dürüst devrimcilerin bulunduğu birçok insan gerici revizyonistlerin reformcu yolunu reddetmekte ve onu eleştirmektedir. Fakat devrim ve onun gelişme yolu hakkında başka bir yanlış anlayışa kapılmışlardır. Bu onların küçük burjuva sosyal durumlarıyla Marksist-leninist ideolojik şekillenmelerinin eksikliğinden ve anarşist, troçkist ve darbeci anlayışların üzerlerinde yaptığı etkilerden ileri gelmektedir. (Revizyonizm ve Maceracılık Yenilgiye, Marksizm-Leninizm Zafere Götürür)

Kitlelerden kopuk, yanlış bir siyasi çizgi, çalışma tarzı ve örgütlenme anlayışı yenilgiyi getirdi.

DÜNÜ ELEŞTİRMEK, YARINLAR İÇİN GEREKLİDİR.

1971 hareketi yenildi ama yenilen devrime, zafere olan inanç, bağlılık ve sarsılmaz fedakarlık değil, yanlış siyasi çizgidir. Yenilgiden sonra inanç ve azmi, direnme ruhunu yitirmeyen devrimciler Marksizm-Leninizme sarıldılar. 1971'in coşkun ihtilalci ruhunu, halk uğruna seve seve canını verme fedakarlığını, hiç bir şahsi çıkar gözetmeden çalışma azmini kendilerine rehber edinerek, siyasi çizgilerini yeniden inşa etme yolunu tuttular. Bunu gerçekleştirebilmek için de marksizm-leninizm ışığında 1971 hareketinin doğru ve yanlışlarını birbirinden ayırarak, yanlışları ortadan kaldırmak, doğrulara sıkıca sarılarak, onları yükseltmek için çalışmaya giriştiler.

Bugüne baktığımızda geçmişin eleştirilmesinde oldukça büyük bir yol katettiğimizi görebiliriz. 1971 hareketi içinde yer almış olan -"gözlemci" olan değil- bir çok siyasi hareket bugün marksizme doğru ilerleme çabası içindedir. Geçmişi eleştirmeyen, 1971 hareketinin önderlerine ve bu harekete sahtekarca sahip çıkan Devrimci Gençlik, Kurtuluş gibi hareketler 1971 hareketinin ihtilalci ruhunu boşaltmış, geriye bir avuç revizyonist tez kalmıştır. 1971'in devrim arzusuyla dolu yiğit önderlerinin sağladığı büyük prestij ve güvenin ardında gelişmeye çalışan bu siyasi hareketler özünde geçmişi inkar etmekte ve onu ihtilalci özden yoksun, revizyonist bir hareket haline sokmaktadırlar.

HALKIN SESİ REFORMİSTLERİ 1971'İ DEĞERLENDİRİRKEN SİLAHLI MÜCADELEYİ REDDEDİYOR.

1971'e "gözlemci" olarak katılan Halkın Sesi oportünistleri 1971 hareketine saldırarak kendi sağ reformist tezlerini gizlemeye, temize çıkarmaya çalışmaktadırlar. "1971 direnişi mi, maceracılığı mı" gibi başlıklar altında yayınladıkları yazılarda 71 hareketini tam bir burjuva ağzıyla değerlendirmektedirler. Halkın Sesi oportünistleri küçük burjuva maceracı hareketin eleştirisi altında genel olarak silahlı eylemlere ve bunun doğal bir sonucu olarak -kendileri açık açık söylemekten çekinseler de- silahlı mücadeleye saldırmaktadırlar.

Küçük burjuva devrimcileri de marksistler de şiddeti savunurlar. Ama marksistlerle, küçük burjuva devrimcilerini ayıran noktalardan biri de şiddetin nasıl uygulanacağıdır. Marksistlere göre şiddet, ancak işçi ve köylü kitlelerinin silahlı savaşıyla uygulandığı zaman başarıya ulaşır. Oysa küçük burjuva devrimcileri hakim sınıflar devletinin, kitlelerin şiddetiyle yıkılabileceğini düşler. Halkın Sesi oportünistleri şiddetin bu küçük burjuva yorumuna değil, genel olarak şiddete, silahlı mücadeleye, yani devrime saldırmaktadır. Onlar, şiddete karşı çıktıklarından, proleter devrimciler: "1971 hareketinin şiddeti savunması doğruydu, ama şiddetin uygulanışı yanlıştı. Şiddet ancak kitlelerin şiddetiyse başarıya ulaşır" dediklerinde, "geçmişin maceracılığına sahip çıkıyorsunuz" diye bağırmaktadırlar. İşte burada, maske düşmekte ve Halkın Sesi'nin oportünist yüzü kendini göstermektedir.

GEÇMİŞİN ELEKTİRİSİNİ DEVRİMCİ BİR TARZDA DERİNLEŞTİRMELİYİZ.

Geçmişin eleştirilmesi ve yeni bir siyasi çizginin inşa edilmesi uzun ve zorlu bir süreçtir. Bizzat bu süreç içinde de özellikle sürecin ilk başlarında bir çok noktalarda hataya düşülecektir.

Yeni bir siyasi çizginin inşası her hareket için sancılı olmuştur. Geçmişin eleştirisinde de bu güne kadar pek çok hata yapılmıştır. Başlangıçta eleştiri sığ, taktik meselelerle sınırlı kalmıştır. Eleştiri geliştikçe sağ, bir hedef olmaktan büyük ölçüde çıkmış, sadece küçük burjuva maceracı niteliğe vurulmuş, sadece bu yan eleştirilmiş ama geçmişin "sol" tezlerinin altındaki revizyonizm, reformizm açığa çıkartılamamıştır. Eleştiri hareketinin başlarında yeterince sağa vurulmadığı, hataların ideolojik kökleri bulunamadığı için Türkiye'de, 71 hareketine "gözlemci" olarak katılıp sonradan da "devrimci" (!) eleştiriler yapan sağ oportünist hareketler prestij sağlamışlardır. 1971 hareketinin doğru yanlarını sımsıkı kavrama noktasında da eksik kalınmıştır. Proleter devrimci hareket içinde ve dışında sağ güçlenmiştir.

Bugün proletarya partisinin inşası, partinin program ve tüzüğünün oluşturulması zorlu görevleri önümüzde durmaktadır. Bu yolda proleter devrimcilerin birliğinin sağlanması, geçmişin değerlendirilmesi ve eleştirinin derinleştirilmesiyle yakından ilgilidir. Geçmişi değerlendirirken onun olumlu, doğru yanlarını geliştirmeliyiz. Devrimci inanç, fedakarlık, azim, halk uğruna ölüme bile gitme cesareti gibi doğru yanlara sıkıca sarılmalıyız. Bu özellikleri taşımayan bir hareket, ya da bir kişi "devrimci" adına layık değildir. Geçmişin siyasi tezlerini derinlemesine incelemeli, o tezlere kaynaklık eden revizyonizmi, reformizmi vs. mahkum etmeliyiz.

On'ların yiğitliğini, yoldaşlara ve halka bağlılığını örnek ve rehber alarak geçmişin eleştirilmesini derinleştirelim.

Mehmet Çerik

Baş.ta.sa.1'de

lacak delilleri ortadan kaldıracak bir durumum olmadığı halde tutuklanmam basın özgürlüğüne vurulan bir darbedir. Bu uygulama bana karşı değil yeni yayın hayatına girmiş yurtsever, devrimci HALKIN YOLU gazetesine yapılan baskıların bir parçasıdır. Aynı şekilde daha sonra Askeri Mahkeme tarafından Türkiye Cumhuriyeti'ni parçalamak bölmek v.s. gibi iddialarla ayrıca tevkif edildim. Cezaevinde iki aydır haksız bir şekilde tutulduğum halde hala mahkemeye çıkarılmadım.

Yurtsever devrimci seslere tahammülü olmayan, onu boğmayı amaçlayan faşist diktatörlük bu tür uygulamalarla halkımızın mücadelesini susturabileceğini zannediyor. Bütün devrimci yayın organlarına karşı keyfi uygulamalar yapıyor, satışlarını engellemeye çalaşıyorlar.

Devrimciler bu tür baskılar karşısında boyun eğmeyeceklerdir. Halkımızın iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı verdiği mücadelenin bir parçası olan devrimci yayın organlarını savunacaklardır. Baskıların bizleri susturamıyacağını onlara bir kez daha güçlü bir şekilde göstereceğiz.

Başlatmış olduğumuz "Yurtsever Devrimci Basına Özgürlük" kampanyasını yürekten destekliyor. Bu kampanyayı en geniş kitlelere ulaştırma mücadelenizde başarılar diliyorum.

Mehmet Özgül

Baş.ta.sa.1'de

çeşitli işkencelerle polis memurunu öldürdüğümü kabul ettirmek istiyorlardı. Suçlamalarını kabul etmemekte diretince, işkenceciler çareyi komünizm propagandası yapmak, gizli örgüt üyesi olduğum gibi asılsız iddialarda bulunmakta buldular.

Çareyi bu asılsız suçlamalarda bulan faşistlerin, iddialarının arkasında yatan gerçek, son zamanlarda yurtsever basın üzerinde yoğunlaşan baskının bir parçasıydı. Amaçları, bu gerçek dışı iddialarla beni zindanlara attırıp, sahibi olduğum yeni çıkacak olan yurtsever devrimci Halkın Gücü gazetesinin çıkışını engellemekti. Faşistler amaçlarını gerçekleştirerek, 14.12.1976 tarihinde bu asılsız iddialarıyla beni tutuklayıp Sağmalcılar cezaevine attılar.

Emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve işbirlikçilerinin halkımız üzerinde uyguladıkları sömürü ve baskı mekanizmasının bir parçası olarak yurtsever basın üzerinde, özellikle son zamanlarda yoğun bir baskı uyguluyorlar. Ama hakim sınıflar şunu iyice bilsinler ki, onların işkenceleri, katliamları, sömürüleri, yalanları, yurtsever, devrimci basını halkın kurtuluşu uğrunda zafere kadar savaşmaktan alıkoyamıyacaktır.

YURTSEVER BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON.

Yaklaşan Seçimler

Baş.ta.sa.1'de

tılmaya başlandığı bu günler, gelecekte giderek yoğunlaşacak olan faşist ve sosyal-faşist karşı-devrimci terörün, kitle eylemlerine yöneltilecek saldırıların, sandık başlarında girişilecek olan katliamların sadece bir habercisidir.

Bu dönem, aynı zamanda, Amerikan emperyalistlerinin sarsılan hegemonyalarını yeniden sağlamlaştırma çabalarının ve Rus sosyal-emperyalistlerinin ekonomik ve siyasi alandaki yayılma çabalarının yoğunlaştığı bir dönem olacaktır.

Seçimlerin yaklaşması ile birlikte bu yönde olgunlaşma eğilimi gösteren siyasi atmosferin bir yönü budur.

Bu atmosferin diğer yönü ise, yığınların baskı ve terör karşısında yılmayacaklarıdır, örgütsüz ve kendiliğindenci olmasına rağmen kitle eylemlerinin yükseleceği, anti-faşist ve anti-emperyalist bilincin gelişeceğidir.

Bütün bu gelişmeler karşısında, devrim ve karşı-devrim dalgasının yükseleceği bir ortamda yapılacak seçimlerde devrimci proletaryanın tutumu ne olmalıdır?

Devrimci proletarya bu soruyu, bugün, her zamankinden daha tam ve daha doğru bir şekilde yanıtlamalıdır.

SEÇİM DÖNEMİ SINIF MÜCADELESİNİN HER ALANDA YÜKSELDİĞİ BİR DÖNEM OLMALIDIR.

Devrimci proletaryanın yaklaşan seçimler karşısındaki tavrı aşağıdaki genel ilkelerin ışığında olmalı, ve bütün proleter devrimciler bu ilkelerin hayata geçirilmesi yolunda en geniş birliğin sağlanması için azami çabayı göstermelidir.

1. Parlamenterizm çağımızda tarihi olarak zamanını doldurmuş olmasına rağmen, ülkemizin bugün içinde bulunduğu şartlar bakımından siyasi olarak zamanını doldurmamıştır. Bu bakımdan devrimci proletarya bugün seçimlere katılmayı, ve genel olarak parlamenter mücadeleyi reddetmemelidir.

Sınıf mücadelesinin eriştiği boyutlar ve kitlelerin örgütlenme seviyesinin yetersizliği, bugün boykot taktiğini geçersiz kılmaktadır.

2. Parlamenter mücadele genel siyasi mücadelenin bir unsurudur, ve devrimci proletarya bu mücadeleyi seçimler dönemindeki genel siyasi kampanyanın bir parçası olarak ele almalıdır.

Devrimci proletaryanın seçimler dönemindeki genel siyasi kampanyası, başta proletarya olmak üzere ezilen halk yığınlarıyla birleşmeye, onları siyasi bakımdan eğitmeye ve örgütlemeye hizmet etmelidir.

Başka bir deyimle bu kampanya, devrimin temel hedefleri doğrultusunda kitleleri örgütlemenin ve bilinçlendirmenin, temel sloganların kitlelere mal edilmesinin bir aracı, ve işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün yıkılarak devrimci işçi-köylü iktidarının kurulması için kitlelerin aktif mücadeleye atılması yolunda, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelenin yükselmesi yolunda bir adım olmalıdır, kısacası Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin bir parçası olmalıdır.

3. Devrimci proletarya, seçimlerde başta CHP olmak üzere herhangi bir reformist siyasi hareketi desteklememeli, tersine kitleleri burjuvazinin peşine takmaya çalışan her türlü siyasi cambazlıkla en amansız bir biçimde mücadele etmelidir.

Devrimci proletarya seçimler dönemindeki genel siyasi kampanya boyunca, CHP reformizminin kitleler üzerindeki etkinliğinin kırılması yönünde de yoğun bir mücadele vermelidir.

Devrimci proletarya, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, feodalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı olan bütün halk sınıf ve tabakalarının siyasi hareketlerinin katılacağı ve herbir hareketin siyasi bağımsızlığını koruyacağı bir Seçim Bloku'nun kurulması yolunda çaba göstermeli, ve seçimlere bu blok içerisinde katılmalıdır.

Seçim Bloku'nun çekirdeğini proleter devrimciler teşkil etmelidir.

Seçim Bloku'nun programına -seçim bildirgesine- proletaryanın asgari siyasi programı, bu programın temel ilkeleri ışık tutmalıdır.

Devrimci proletaryanın seçimler dönemindeki genel siyasi kampanyası, bu anlamda da, anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist halk cephesinin siyasi ve örgütsel olarak oluşturulması yolunda bir adım, daha da önemlisi, proletarya partisinin inşası yolunda, proleter devrimcilerin birliğinin sağlanması yolunda bir eylem birliği olmalıdır.

4. Devrimci proletarya seçimler dönemindeki genel siyasi kampanya süresince, kitlelerin acil ekonomik, siyasi ve demokratik taleplerinin gerçekleştirilmesi yolunda mücadelenin yükseltilmesine önderlik etmeli, kitleleri bu somut sloganlar etrafında örgütlemelidir.

Bu dönem, "Zindanlar Boşalsın" sloganının en geniş kitlelerin en temel eylem sloganlarından biri haline getirileceği, "Genel Af" kampanyasının hayatın her alanında başarıya ulaşacağı bir dönem olmalıdır.

Proleter devrimciler, bu dönemde kitleler arasında daha fazla erimeli, faşist ve sosyal-faşist karşı-devrimci teröre karşı, siyasi cinayetlere ve katliamlara karşı, milli zulme karşı gelişecek kitle eylemlerinin en ön saflarında yer almalıdırlar.

Kitleleri örgütlemenin, karşı-devrimi tecrit etmenin, devrimi ilerletmenin başkaca bir yolu yoktur.

Devrimci proletaryanın yaklaşan seçimler karşısındaki tutumu en temel hatlarıyla bunlardır.

HALKIN KURTULUŞU

Parlamento-Seçimler

Baş.ta.sa.2'de

nomik, ideolojik ve siyasi mücadelenin dışında ayrı bir biçim değil, doğrudan doğruya siyasi mücadelenin bir unsurudur.

Diğer bütün mücadele biçimleri gibi parlamenter mücadele de amaç değil, devrimin ilerletilmesi yönünde, proletarya ile birlikte tüm insanlığın nihai kurtuluşu yolunda, proletaryanın siyasi öncüsünün başvurmak zorunda kaldığı bir araçtır, araçlardan sadece bir tanesidir.

Bu bakımdan parlamenter mücadele, sınıf mücadelesinin eriştiği düzeye bakılmaksızın bütün taktik dönemlerde uygulanan bir mücadele biçimi değil ancak belirli dönemlerde başvurulan bir mücadele biçimidir.

Yani devrimci proletarya parlementer mücadeleyi, bir biçim olarak, belirli taktik dönemlerde uygulayabileceği gibi, belirli dönemlerde de reddedebilir.

Bu taktik dönemlerin ayırdedici özelliklerine geçmeden önce, emperyalizm çağında genel olarak bütün ülkelerde, özel olarak da yarı-sömürge ve burjuva demokratik devrimini tamamlamamış ülkelerde parlementoların ve bunun bir unsuru olarak seçimlerin niteliği üzerinde kısaca da olsa durmalıyız.

Ancak bu takdirde konuya proletaryanın devrimci bakış açısıyla yaklaşabiliriz.

Parlementonun fonksiyonu ve niteliği

Burjuva parlementolarını burjuva devlet mekanizmasından ayırarak ele almalıyız.

Burjuva parlementosu, burjuva devlet mekanizmasının bir parçasıdır. Genel olarak kapitalizm tarihinde sermayenin emek üzerinde, özel olarak da emperyalizm çağında mali sermayenin -veya egemen sınıfların- ezilen ve sömürülen halk kitleleri üzerindeki baskı ve sömürü mekanizmasının bir organıdır.

Kapitalist sistem varolduğu sürece, parlementonun fonksiyonunda ve niteliğinde öz olarak bir değişiklik olmayacaktır.

Fakat metropol ülkelerin ve yarı sömürge ülkelerin tarihi gelişiminin farklı bir tarihi seyir izlemesi, zorunlu olarak, siyasi alanda da farklı bir yapının ortaya çıkmasını, siyasi yapının bir parçası olan parlementoların farklı bir özellik taşımasını beraberinde getirmiştir.

Genel olarak söylersek burjuva parlementosu serbest seçimler ve demokratik cumhuriyet feodal üretimin yerini kapitalist üretime bırakmasıyla birlikte şekillenen, kapitalizmin "şafak vakti"nde ortaya çıkan siyasi olgulardır. Özel olarak da burjuva parlementosu, aynı dönemde şekillenen burjuva-demokrat bir siyasi kurumdur.

Fakat bu olgular -burjuva parlementosu, serbest seçimler, demokratik cumhuriyet- kapitalizmin geçirdiği değişikliğe bağlı olarak farklı özellikler kazanmıştır. Serbest rekabetçi kapitalizm yerini tekelci kapitalizme bıraktığı ölçüde, genel olarak sermaye egemenliğinden, mali sermaye egemenliğine, buna bağlı olarak burjuvazinin diktatörlüğünden tekelci burjuvazinin, tekelci olmayan burjuvazi de dahil olmak üzere tüm halk kesimleri üzerindeki diktatörlüklerine geçildikçe, kapitalizmin bu gelişme evresine özgü bir olgu olan her türlü özgürlüğü kısıtlama eğilimi de gelişmiştir, bu gelişime bağlı olarak burjuva parlementosu, serbest seçimler ve demokratik cumhuriyet gibi serbest rekabet döneminde ortaya çıkan siyasi olguların burjuva-demokrat yanları daha fazla budanmıştır.

Tarihi olarak demokratik burjuva cumhuriyetinin bir parçası olarak oluşan kurum ve yasalar -burjuva parlementosu, genel seçimler vb.- artık emperyalist sistemin bir parçası haline gelmiştir. Nasıl ki, parlemento da dahil olmak üzere bütün bu kurumlar ve yasalar, serbest rekabetçi dönemde genel olarak kapitalistlerin işçiler, köylüler üzerindeki diktatörlüğünün bir aracı olan kapitalist devletin organı durumundayken, artık emperyalizm döneminde aynı kurumlar finans kapital burjuvazisinin tüm halk sınıf ve tabakaları üzerindeki baskı ve sömürüsünün bir aracı olan ve bizzat ulusal kapitalist tröstün en büyük hissedarı olan tekelci kapitalist devletin bir organı haline gelmişlerdir. Tekel öncesi dönemde parlementolar egemen sınıfların çeşitli gruplarının -burjuvazinin çeşitli grupları, toprak sahipleri- mücadelesinin cereyan ettiği bir arena iken, emperyalist dönemde finans kapitalin egemen sınıfların bütün gruplarını bir örgütler topluluğu halinde merkezileştirmesine paralel olarak metropol ülkelerde parlementolar, finans kapital burjuvazisinin çıkarlarının savunulduğu bir arena haline gelmiştir.

Bu anlamda burjuva parlementoları, günümüzde, finans kapital burjuvazisinin çeşitli üst örgütleri içinde çok önceden alınan kararları uygulamaktan başka bir şey yapmayan bir dekordan ibarettir. Bu dekor, faşizmin bir siyasi sistem olarak ortaya çıktığı, faşist diktatörlüğün kurulduğu dönemlerde ya tamamen sökülüp atılmakta, ya da tam anlamıyla temsili bir hale getirilmektedir.

Emperyalizm çağında metropol ülkelerde burjuva parlementoları artık bu özellikleri taşımaktadır.

Burjuva demokratik devrimini yapmamış yarı-sömürge ülkelerdeki toplumsal gelişim ve sosyo-ekonomik yapı, metropol ülkelerden farklı bir özellik taşıdığından, bunun bir sonucu olarak da siyasi yapı farklı özellikler gösterir.

Sömürge, yarı-sömürge ülkeler emperyalist dünya sisteminin sömürülen halkaları olan ve feodal üretim ilişkilerinin tasfiye edilemediği ülkelerdir. Bu ülkelerde gelieen kapitalizm, milli nitelikte bir kapitalizm değil, emperyalizme bağlı olarak ve eperyalizm - feodalizm ittifakı temelinde şekillenen bir kapitalizmdir. Bu sosyo-ekonomik yapı temelinde, bu ülkeler, emperyalizm, işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliği altındadır. Ekonomik yapının emperyalizmin feodalizmle ittifakı temelinde gelişmesi, doğal ekonominin çözülmesi, fakat emperyalizme bağlı olarak gelişen kapitalizmle feodalizmin egemen sosyo-ekonomik yapıyı teşkil etmesi, emperyalist gericilikle feodal gericiliğin kaynaşması, ve bu ülkelerde tarihi olarak burjuva demokratik bir siyasi yapının oluşmamış olması, bütün bunlar sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki siyasi yapının anti-demokratik, gerici bir nitelik taşımasının nedenleridir.

İşbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının ortak diktatörlüğü altındaki bu ülkelerde, devletin demokratik bir biçim alması, burjuva demokrasisinin bir devlet biçimi olması mümkün değildir. Burjuva demokrasisinin oluşmasını olanaksız kılan ekonomik ve siyasal gelişme, bu ülkelerde, aynı şekilde burjuva parlementolarından siyasi demokrasiye kadar demokratik kurum ve yasaların da oluşmasını olanaksız kılmıştır. Bu ülkelerde siyasi demokrasinin oluşmaması, milli kapitalizmin gelişmemesi, zayıf ve cılız olması meselesiyle uygunluk arzeder.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki parlamentolar, emperyalizmin, feodal baskıcı yapısıyla ittifakının ifadesi olan faşist devlet aygıtının bir organıdır. Bu parlementolar, burjuva parlementolarının yerine getirme durumunda olduğu sosyal devrimi önleme görevine ek olarak, esas olarak siyasi özgürlüklerin olmadığını gizleyebilmek için bir maske görevi de görmektedir.

Sadece parlementolar değil bütün siyasi üst yapı kurumları, bu ülkelerde, siyasi yapının bütün anti-demokratik, faşist özellikleri içinde taşır.

Devrimci proletaryanın parlemento karşısında takınacağı tavır, işte bu özellikler tarafından belirlenir.

(DEVAM EDECEK)

ÇAĞRI

İşçiler, Köylüler, Emekçiler, Yurtseverler «ÜRETİCİLER ÜZERİNDEKİ BASKIYA SON! FAŞİZMİ, SİYASİ CİNAYETLERİ, İŞKENCELERİ PROTESTO» miting ve yürüyüşüne katılalım.

Yer : NİĞDE
Tarih : 3/4/1977
Saat : 13.00

TERTİP KOMİTESİ

HAFTALIK GAZETE

SAHİBİ: NEVZAT AÇAN, SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: H. SELİM AÇAN, YÖNETİM YERİ: N. OSMANİYE CAD. ATA İŞ HANI 34/404 CAĞALOĞLU-ISTANBUL, ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ YILLIK 125 TL. 6 AYLIK 65 TL, YURT DIŞI YILLIK 200 TL. 6 AYLIK 100 TL. İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 30 TL.

DİZGİ: OLİMPİYAT IBM BASKI: DAİLY NEWS VEB. GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO:10/4 SULTANAHMET-ISTANBUL ANKARA DAĞITIM YURT-DA ANKARA BÜROSU: İZMİR CADDESİ, IHLAMUR SOKAK 6/2 YENİŞEHİR-ANKARA, İZMİR DAĞITIM: İZMİR YURT-DA: KESTELLİ CADDESİ HARPUTLU İŞ HANI NO:P.18 YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-ISTANBUL.

Devrimin bayrağına ve silahlarına sımsıkı sarıldılar
"DÖNMEYE DEĞİL ÖLMEYE GELDİK!"
Haykırıyor dağlar, taşlar
ve kıpkızıl akan Kızıldere
Haykırıyor:
"DÖNMEYE DEĞİL ÖLMEYE GELDİK!"
Haykırıyor gencecik fidanlar.
Haykırıyor yaşlı işçi
Dimdik başlar.
Haykırıyor
analar, babalar, nineler...
Kardeşlerimiz düşüyorlar.
Kardeşlerimiz;
etimiz kemiğimiz, canımız.
Düşüyorlar....
Sonra,
geniş ovalarında, uçsuz bucaksız yaylalarında
Toroslarında, Süphanlarında
memleketin
Halk dikiliyor ayağa,
çelik pençe ve çelik yürek...
Balyoz kan içicilerin başına inecek.
İnecek bu balyoz
Ezecek
bütün sömürenleri, hainleri.

On kararlı devrimci
On kaplan pençeli, şahan gözlü savaşçı
On namlu
On şimşek
On bayraktı
onlar
Kızılderede...
Kızılderede, onlar, basıyordu kurşunu
ve yüreklerine korku düşmüş zalim leş kargaları
yıkamıyorlardı o küçük kerpiç köy evini.
Bomba, top kâr etmiyordu.
Ev, kaynaşmıştı devrimcilerle.
Yiğitler olmuştu kaya;
yiğitler olmuştu volkan.
Çağıl çağıl akıyordu yiğitlerin kurşunları.
Onlar, destan yazıyordu
Orada
Kanları ve inançlarıyla.
Onlar can veriyordu devrime.
Onlar tohumluyorlardı toprağı,
onlar sarılıyorlardı bayraklara.
ve onlar devrimin bayrakları oldular.
Kızıldere...
o bir bayraktır
hep en önlerde dalgalanacak.
Kızıldere'de
hep çınlayacak o sonsuza varan haykırış:
"DÖNMEYE DEĞİL ÖLMEYE GELDİK!"

KIZILDERE

ONLAR YOLDAŞLARA VE HALKA BAĞLILIĞIN EN YÜCE ÖRNEĞİNİ VERDİLER

"NEREDE ZULÜM VARSA ORADA MÜCADELE VARDIR"

Biz Kızıldere köylüleri olarak faşizmi, işkenceleri ve siyasi cinayetleri protesto kampanyasına katılıyoruz.

145 imza
Kızıldere-Niksar

Dünü Eleştirmek Zafere Yürümenin Güçlü Silahıdır

30 Mart 1972 halkın on yiğit evladının, faşist cellatlara karşı, silah elde yiğitçe çarpışarak, dilden dile, kulaktan kulağa dolaşan KIZILDERE destanını yazdıkları halk düşmanlarının yüreklerini titrettikleri gündür. On yiğidin mücadelesinin üstünden 5 yıl geçti. Bu 5 yıl süresince Türkiye devrimci hareketi, halkın kurtuluşu yolunda büyük adımlar attı. Geçmişe bakmayı ve onu devrimci bir gözle eliştirmeyi, kaybedilen yoldaşlara bağlılığın ölçütü olarak tespit eden ve marksizm-leninizme ilerlemenin, devrimcileşmenin ve halka layık olmanın mihenk taşı olarak gören biz proleter devrimciler, bugün 1971 hareketinden çıkarttığımız olumlu ve olumsuz derslerle zafere doğru ilerliyoruz. Eleştiri-özeleştiri devrimci silahını sımsıkı kavrayarak, halka ve devrime olan inancımızı hergün daha da pekiştirerek zafere ulaşacağımıza olan inancımız tamdır.

1971 HAREKETİ NASIL BİR ORTAMDA DOĞDU VE GELİŞTİ?

1970-71 'lere geldiğinde genel olarak bütün emperyalist dünya, özel olarak da Türkiye büyük bir buhran içindeydi. Halkın muhalefeti hızla yükseliyordu. Türkiye işçi sınıfı şanlı 15-16 Haziran'ı bu dönemde yaşadı. 15-16 Haziran direnişinin yanısıra, grev yapılmayan bir fabrika, işgal edilmeyen bir ağa toprağı, boykot olmayan okul miting yapılmayan bir gün hemen hemen yok gibiydi. Memurlar, küçük esnat vs. kısacası halkın bütün kesimleri büyük bir hoşnutsuzluk içindeydi.

Halk kitleleri böyle bir hareketliliğin içinde olmasına rağmen proletarya partisi henüz kendi öz örgütüne sahip değildi. 50 yıllık revizyonizmin ve reformizmin etkisi kırılamamıştı. Revizyonist, reformist, cuntacı legal partiler ve siyasi hareketler ortalığı sarmıştı. Halk kitlelerinin mücadelesi siyasi önderlikten yoksun durumdaydı. İşte 1970'lerde devrim dalgası kendiliğinden bir şekilde kabarıyordu. Böylesi ekonomik, siyasal ve toplumsal şartlarda, yıllardır halkın mücadelesinin önüne dikilen revizyonizme ve reformizme haklı bir tepki duyan, hakim sınıflara karşı kin ve öfkeyle ve devrim yapma arzusu ile dolu olan, ama doğru bir marksist bakışa vedunya görüşüne sahip olmayan 1971 hareketi ortaya çıktı. Yıllardır revizyonist reformist, cuntacı tezleriyle Türkiye devrimini baltalamış olan çizgilerin içinde yer alan, ama bu çizgilerin halkı temsil etmediğini gören, devrime inançlı, mücadelede azimli, dürüst ve fedakar unsurların revizyonizme, reformizme karşı duydukları haklı nefret 1971 hareketinin ortaya çıkışını

De.sa.7.sü.6'da

HALKIN KURTULUŞU